

GÖSTERİM SANATLARI

- 1) ROL YAPMAYIN LÜTFEN, Eric Morris - Joan Hotchkis, Ocak 1998
- 2) DÜNDEN BUGÜNE TİYATRO DÜŞÜNCESİ, Sevdâ Şener, Şubat 1998
- 3) POSTMODERN BRECHT, Elizabeth Wright, Nisan 1998
- 4) SAHNELEME, Patrice Pavis, Ocak 1999
- 5) ÖSMANLI TİYATROSU, Metin And, Şubat 1999
- 6) ABSÜRD TİYATRO, Martin Esslin, Ağustos 1999
- 7) TİYATRO, BALE VE OPERA SAHNELERİNDE KANUNİ İMGESİ, Metin And, Kasım 1999
- 8) GÖSTERİMLERİN ÇÖZÜMLEMESİ, Patrice Pavis, Şubat 2000
- 9) TİYATRO TARİHİ, Oscar G. Brockert, Kasım 2000
- 10) DEVLET-TİYATRO İLİŞKİSİ, Tahsin Konur, Ocak 2001
- 11) SHAKESPEARE VE KÜLTÜR BİRİKİMİ, Stephen Greenblatt, Mart 2001
- 12) HELIOGABALOS, Antonin Artaud, Aralık 2000
- 13) YAŞAMIN KIRILMA NOKTASINDA DRAM SANATI, Sevdâ Şener, Ocak 2002
- 14) FÜTURSUZ OYUNCULUK, Eric Morris, Mart 2002

OYUN

- 1) TOPLU OYUNLARI I, Tom Stoppard, Nisan 2000
- 2) TOPLU OYUNLARI I, Sam Shepard, Mayıs 2000
- 3) TOPLU OYUNLARI II, Tom Stoppard, Nisan 2000
- 4) TOPLU OYUNLARI III, Tom Stoppard, Ocak 2002

TOPLU OYUNLARI II

*Aşk Delisi
Si-Bemol İntihar
Melekler Şehri
Ölümüne Oyun
Şok Durumları*

Sam Shepard

Shepard, Sam
Toplu Oyunları II,
ISBN 975-298-068-6 / Türkçe: Şökran Yöcel / Dost Kitabevi Yayınları
Mayıs 2003, Ankara, 240 sayfa.
Tiyatro-Oyun-Aşk Delisi-Si Bemol İntihar-Melekler Şehri-Ölümüne Oyun-Şok Durumları

DOST
kitabevi

ISBN 975-298-068-6

Fool for Love
Suicide in B-Flat
Angel City
The Tooth of Crime
States of Shock
SAM SHEPARD

- © Sam Shepard, Fool for Love, 1984
© Sam Shepard, Suicide in B-Flat, 1978
© Sam Shepard, Angel City, 1976
© Sam Shepard, The Tooth of Crime, 1974
© Sam Shepard, States of Shock, 1993

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla
Dost Kitabevi Yayınları'na aittir.
Birinci Baskı, Mayıs 2003, Ankara

İngilizceden çeviren, Şükran Yücel

Yayına Hazırlayan, İnönü Bayramoğlu
Teknik Hazırlık, Mehmet Dirican - Dost İTB
Baskı ve Cilt, Pelin Ofset

Dost Kitabevi Yayınları
Kararfil Sokak, 29/4, Kızılay 06650, Ankara
Tel: (0312) 418 87 72 Fax: (0312) 419 93 97
rudman@domi.net.tr

İÇİNDEKİLER

Aşk Delisi	9
Si-Bemol İntihar	57
Melekler Şehri	105
Ölümüne Oyun [Şöhret Savaşları]	171
Şok Durumları Bir Vodvil [Kâbus]	231

Aşk Delisi

İngilizceden çeviren: Şükran Yücel

KİŞİLER

YAŞLI ADAM
MAY
EDDIE
MARTIN

SAHNE

Mojave çölünün kıyısında ucuz, sade bir motel odası. Solgun yeşil alçı duvarlar. Koyu kahverengi muşamba taban. Hâli yok. Dört ayaklı tek kişilik demir karyola. Yatak açık mavi saçaklı bir yatak örtüsüyle örtülmüş. Metal masanın üstü iyice yıpranmış sarı formikayla kaplı. Ellilerin 'S' biçimi tasarlanmış, oturacak yeri ve arkası sarı renkte olan iki metal iskemle de iyice eskidir. Masa en solda (oyuncunun bakış açısından) ve öne kurulmuştur. İskemleler, masanın sağına ve sahnenin gerisine yerleştirilmiştir. Masanın üstünde hiçbir şey yoktur. Soldaki sahne duvarının ortasında soluk sarı dış kapı vardır. Bu kapı açıldığında, küçük turuncu veranda lambasının ışığı içeriye yansır. Sağ sahne duvarının gerisinde sarı banyo kapısı vardır. Oyun başlarken bu kapı, eski model bir porselen lavaboyu, beyaz havluları, bir kadına ait eşya yığını gösterecek ve sahneye sarı bir ışık sızmasına izin verecek biçimde hafif açıktır. Sahne gerisi duvarının ortasındaki büyük resim pencere, kirli, uzun, koyu yeşil plastik perdelerle çerçevelenmiştir. Bir sokak lambasının sarı-turuncu ışığı pencereden yansır.

En solda önde, masa ve iskemlelerin yanında, sahneye aynı yükseklikte küçük bir platform uzatılmıştır. Tabanı siyahtır ve siyah perde-

lerle ayrılmıştır. Platformun üstündeki tek nesne, sağ sahne gerisine dönük duran ahşap bir sallanan koltuktur. Oturacak yerinde kılıfsız bir minder vardır. Delik deşik bir eski at battaniyesi koltuğun arkasına sıkıştırılmıştır. Battaniyenin rengi gri ve siyah olmalıdır.

Sahne ışıkları giderek kararır. Karanlıkta, Merle Haggard'ın *The Way I Am* albümünden "Wake Up"ın ezgisi duyulur. Işıklar, şarkının tempo-sunda yavaşça yükselmeye başlamalı. Müziğin sesi, ışıklarla birlikte en üst noktaya gelinceye kadar yükselmeli. Platform, sahne ışıklarından sonra sadece bir an daha karanlıkta kalır. Üç oyuncu görünür.

YAŞLI ADAM sallanan sandalyede sağ geriye dönük oturmakta olduğu için seyirci profilini görür. Hemen yanında yerde bir viski şişesi durur. Şişeyi alır ve bir kâğıt bardağa doldurur ve içer. Karma karışık bir kıvılcak sakalı vardır, eski, lekeli bir yolculuk giysisi giymiştir. Dar kenarlı bir fôtr şapka, güneşten ağarmış, koyu renk yorgan gibi dikilmiş, dirseklerinden içindikilerin döküldüğü bir ceket, kısa gelen siyah beyaz kareli pantolon, yıpranmış koyu renk kovboy çizimleri, eski bir yelek ve soluk yeşil bir gömlek. Doğrudan onunla konuşmalar ve varlığını kabul etseler bile, o sadece MAY ve EDDIE'nin zihninde vardır. YAŞLI ADAM onlara sanki aynı zaman ve aynı yerdeymişler gibi davranır.

MAY yatağın üstünde seyirciye dönük olarak oturur, ayakları yerde, bacakları ayırık, dirsekleri dizlerinin üstündedir, elleri gevşekçe sarkar ve dizlerinin arasında çapraz durur, yüzü yere eğiktir. Tamamıyla hareketsizdir ve konuşuncaya kadar bu tutumunu sürdürür. Mavi bir kloş kot etek ve sarkık bir beyaz tişört giymiştir. Çıplak ayaklarında gümüş bir halhal vardır. Otuz yaşlarındadır.

EDDIE sahne gerisindeki bir iskemlede yüzü YAŞLI ADAM'a dönük oturur. Çamurlu, eski püskü kovboy çizimlerinin burnuna ve topuğuna gümüş bir bant sarılmıştır. İyice eskitilmiş, soluk, kirli kot pantolonu at teri gibi kokar. Kahverengi kovboy gömleği püsküllüdür. Bir çift mahmuz kemerinden sarkar. Yürüdüğü zaman biraz topallar ve atın üzerinden pek seyrek iniyormuş izlenimini verir.

Zamanından önce yaşlanmış gibi, bedeni genel olarak çökmüştür. Otuzlu yaşların sonundadır. Yerde, ayaklarının arasında, at terbiyecilerinin kullandığı cinsten deri bir kayış durur. Sağ elinde bir deri eldiven vardır ve küçük bir beyaz torbadan reçine alarak eldivenin üstüne sürer. MAY'e bakar ve bunu yaparken YAŞLI ADAM'ı görmezden gelir. Şarkının sona ermesine yakın, eğilir, eldivenli elini terbiye kayışının sapına yapıştırır ve öyle bir bükerek ki, reçine ve derinin sürtmesinden acayip bir gerilme sesi çıkar. Şarkı sona erer, ışıklar tümüyle yanar. Elini uzatır ve eldivenini çıkartır.

EDDIE: (Oturur durumda, eldivenini masaya fırlatır. Kısa bir sessizlik) Buraya bak, May. May? Ben hiçbir yere gitmiyorum. Görüyor musun? Tastamam buradayım. Gitmedim. Baksana. (O bakmayacaktır) Niye yüzüme bakmadığını bilmiyorum. Ben olduğumu biliyorsun. Kim olduğumu sanıyorsun ki? (Sessizlik) Biraz su falan ister misin? Ha? (Yavaşça kalkar, ona doğru temkinli yaklaşır, başını yumuşacık okşar, kadın hareketsiz durur) May? Hadi ama. Burada böyle oturup duramazsın. Ne zamandır böyle otuyorsun, farkında mısın? Dışarıya çıkıp sana bir şeyler almamı ister misin? Patates çipsi veya onun gibi bir şey? (MAY birden en yakın bacağına iki koluyla sarar ve sıkıca tutarak başını dizlerine gömer) Gitmeyeceğim. Endişelenme. Burada kalıyorum. Bunu zaten söyledim sana. (Kadın bacağına daha sıkıca sarılır, adam onun başını yumuşak hareketlerle okşayarak orada öylece durur) Hadi ama. Seni yatağa yatıracağım ve sana sıcak çay gibi bir şeyler hazırlayacağım. Çay ister misin? (Kadın bacaklarına sarılmaya devam ederek başını sertçe sallar) Limonlu mu olsun? Ya da kahve? May, öyleyse bırak beni, gideyim, tamam mı? (Sessizlik, sonra kadın onu ittirir ve aynı pozisyona döner) Şimdi arkana yaslan ve gevsemeye çalış. (Örtüleri kenara çekerken onu yatakta sırt üstü yatırmaya çalışır nazikçe. Kadın öfkeyle patlar, yataktan fırlar ve yumruklarıyla ona doğru bir atak yapar. Adam geriler. Kadın yatağa döner ve ona vahşi, kızgın gözlerle bakar.)

EDDIE: *(Duraksadıktan sonra)* Gitmemi mi istiyorsun?
(Kadın başını sallar.)

MAY: Hayır!

EDDIE: Peki öyleyse, ne istiyorsun?

MAY: Sen kokuyorsun.

EDDIE: Evet, kokuyorum.

MAY: Kokuyorsun.

EDDIE: Günlerdir yoldayım.

MAY: Parmakların kokuyor.

EDDIE: Atlardan.

MAY: Kadın kokusu.

EDDIE: Bırak şunu, May.

MAY: Madeni bir kokuları vardır.

EDDIE: Bu saçmalığa girmek istemiyorum.

MAY: Zengin orospu. Tertemiz.

EDDIE: Evet, ya, ne demezsin.

MAY: Doğru olduğunu biliyorsun.

EDDIE: Her şeyin yolunda olup olmadığını görmeye gelmişim.

MAY: Sana ihtiyacım yok!

EDDIE: Pekâlâ. *(Gitmek için döner, eldivenini terbiye kayışını toplar)*
İyi öyleyse.

MAY: Gitme!

EDDIE: Gidiyorum.

(Arkasından kapıyı çarparak sol sahne kapısından çıkar, kapı çarpar.)

MAY: *(Acı bir çığlık)* Gitme!!!

(Yastığı kapar, göğsüne bastırır, sonra kendini yüzüstü yatağa fırlatır, dirseklerinin ve dizlerinin üstünde yatağın bir tarafından diğerine inleyerek yuvarlanır. EDDIE'nin sol dış kapıdan döndüğü duyulur. Yastığı bastırarak yataktan fırlar, sol kapıya dönük durur. EDDIE sol sahne kapısından girer, kapıyı arkasından çarpar. Eldiveni ve terbiye kayışını dışarıda bırakmıştır. Orada yüz yüze bir saniye dururlar. Adam kadına doğru bir adım atar, MAY yastığı göğsüne bastırarak odanın sağ üst köşesine doğru çekilir. EDDIE sol duvarın önünde ona dönük durur.)

EDDIE: Ne yapayım? Ha? Ne yapmam gerekiyor?

MAY: Biliyorsun.

EDDIE: Neyi?

MAY: Beni silip atacaksın.

EDDIE: Neden bahsediyorsun?

MAY: Ya beni sileceksin, ya da bırakacaksın ben sileceğim.

EDDIE: Bunu neden yapayım? Şaka mı ediyorsun?

MAY: Çünkü sana ayakbağı oluyorum.

EDDIE: Aptallaşma.

MAY: Ben senden akıllıyım ve sen bunu biliyorsun. Senin kafandakileri sen daha aklından bile geçirmeden hissedebiliyorum.
(EDDIE sol duvar boyunca sahne gerisine doğru yürür. MAY karşı köşedeki yerini korur.)

EDDIE: May, ben seninle ilgilenmeye çalışıyorum. Tamam mı?

MAY: Hayır, ilgilenmiyorsun. Sadece suçluluk duyuyorsun. Ödlek ve suçlusun.

EDDIE: Harika.

(Sahne önüne masaya doğru yürür, duvara yakın mesafede kalmayı sürdürerek. Sessizlik.)

MAY: *(Sessizce, köşede kalarak)* O kadını öldüreceğimi biliyorsun.

EDDIE: Kimi?

MAY: Kimi.

EDDIE: Böyle konuşma.

(EDDIE aynı anda sol arkaya giderken, MAY yavaş yavaş sağ sahne gerisine kayar. İkisi de hareket ettikçe duvara sürterler.)

MAY: Konuşurum. Onu öldüreceğim, sonra da seni öldüreceğim. Sistemli bir şekilde. Keskin bıçaklarla. İki ayrı bıçak. Biri onun için, biri senin için. *(Dirseğiyle duvara vurur. Duvardan ses gelir.)* Böylece kanınız karışmayacak. Gerçi ona önce işkence yapacağım. Sana değil. Seninki birdenbire olacak. Belki de bir öpüşmenin ortasında. Tam sen yaraların iyileştiğini sandığın bir anda. Beni kapana kıştırdığını sandığın anda. İşte o zaman öleceksin. *(En uç sağa, dekorun en son sınırına gelir. EDDIE en uç sol köşededir. Sessizlik.)*

EDDIE: Yolumdan kaç kilometre sapıp buraya sadece seni görmek için geldiğimi biliyor musun? Hiçbir fikrin var mı?

MAY: Kimse senden gelmeni istemedi.

EDDIE: Üç bin dokuz yüz doksan.

MAY: Öyle mi? Neredeydin, Katmandu'da filan mı?

EDDIE: Üç bin dokuz yüz doksan kilometre.

MAY: Ne olmuş yani!

(Başını eğer, yere bakar. Sessizlik. Kadın ona bakar. Sol geriye doğru yavaşça gider, konuşurken duvara yapışır gibi.)

EDDIE: Seni özledim. Hem de çok. Hayatım boyunca özlemimi duyduğum her şeyden çok özledim. Araba kullanırken hep seni düşündüm. Seni gördüm. Bazen sadece bir parçanı.

MAY: Hangi parçanı?

EDDIE: Boynunu.

MAY: Boynumu mu?

EDDIE: Evet.

MAY: Boynumu mu özledin?

EDDIE: Senin her şeyini özledim ama boynun bir nedenle durmadan gözümün önüne geliyordu. Boynun için ağlıyordum.

MAY: Ağlıyor muydun?

EDDIE: (Sol sahne kapısının önünde durur. Kadın sağ geride kalır.) Evet. Küçük bir bebek gibi ağladım. Hakim olamıyordum. Aniden boşanıyor, duruyor ve tekrar baştan başlıyordu. Kilometrelerce. Durduramıyordum. Yolda arabalar beni geçiyordu. İnsanlar bana bakıyordu. Suratum altüst olmuştu. Düzeltmiyordum.

MAY: Bu senin Kontesle küçük kaçamağından önce miydi?

EDDIE: (Kafasını duvara çarpar. Duvardan ses gelir.) Hiçbir Kontesle hiçbir kaçamağım olmadı.

MAY: Sen bir yalancısın.

EDDIE: Onu bir kez yemeğe götürdüm, tamam mı?

MAY: Hah ha?

(Sağ gerideki duvara yanaşır.)

EDDIE: İki kez.

MAY: Onunla düzenli olarak düzüşüyordun! Bana yutturamazsın.

EDDIE: Neye istersen inanabilirsin.

MAY: (EDDIE'nin tam karşısına gelen banyo kapısında durur) Gerçeğe inanacağım! O daha az kafa karıştırır. (Sessizlik.)

EDDIE: Seni geri götürüyorum, May.

(Yastığı yatağın üstüne fırlatır ve sahne gerisindeki sağ köşeye ilerler.)

MAY: Kastettiğin oysa, o aptal karavana geri dönmeyeceğim.

EDDIE: Onu götürüyorum. Wyoming'de bir parça toprak aldım.

MAY: Wyoming'de mi? Deli misin? Ben Wyoming'e gitmiyorum. Ne var orada? Marlboro adamları mı?

EDDIE: Burada kalamazsın.

MAY: Neden olmasın? Bir işim var. Burada düzenli bir yurttaşım artık.

EDDIE: İşin mi var?

MAY: (Yatağın başucuna döner) Evet. Ne sanıyordun ya, çaresiz olduğumu mu?

EDDIE: Hayır. Yani—en son bir işe girdiğinden bu yana çok zaman geçti, demek istiyorum.

MAY: Aşçıyım.

EDDIE: Aşçı mı? Sen yumurta bile kıramazsın.

MAY: Artık seninle konuşmuyorum!

(Ona arkasını döner, banyoya girer, kapıyı çarpar. EDDIE onun arkasından gider, kapıyı açmaya çalışır, ama kilitlidir.)

EDDIE: (Banyo kapısında) May, Ben her şeyi hazırladım. Haftalardır bunu düşünüyorum. Karavanı götüreceğim. Atlar için çitlerle çevrili küçük bir ağıl yapacağım. Büyük bir de sebze bahçesi. Belki birkaç tavuk.

MAY'IN SESİ: (Görünmeden, banyo kapısının arkasından) Tavuklardan nefret ederim! Atlardan da! Bütün bu pisliklerden nefret ediyorum! Bunu biliyorsun. Sen beni başka biriyle karıştırdın. Tavuklar ve sebzelerle ilgili bu aptal kır hayatı hayallerinle buraya gelip duruyorsun ve ben hiçbirine dayanamıyorum. Bunu düşünmek bile beni kusturuyor.

EDDIE: (EDDIE bu arada sahnenin soluna geçmiştir, masanın yanında durur) Alışırısın.

MAY: (Banyodan çıkar) İnanılmazsın!

(Banyo kapısını çarpar, sahne gerisine pencereye doğru yürür.)

EDDIE: Bu kez seni bırakmayacağım, May.

(Masanın gerisindeki iskemleye oturur.)

MAY: Sen hiçbir zaman beni taşımak istemedin. (Durur) Bunu defalarca yaptın!

EDDIE: Neyi?

MAY: Beni küçük bir aptal hayalin içine sokup sonra da sıcak bir kaya parçası gibi fırlatıp atmayı. Bu kaçınıcı.

EDDIE: Bu bir hayal değil.

MAY: Düpedüz hayal.

EDDIE: Üstelik seni hiç fırlatıp atmadım.

MAY: Hayır, sadece ortadan kayboldun!

EDDIE: Şimdi buradayım, değil mi?

MAY: Ne dememi bekliyorsun?

EDDIE: Seni koruyacağım, May. Evet. Ne olursa olsun seninle kalacağım. Söz veriyorum.

MAY: Defol buradan.

(Sessizlik.)

EDDIE: Hem sen niye kaçıp gittin ki?

MAY: Kaçmak mı? Ben mi?

EDDIE: Evet, sen. Niye oturup beklemedin? Seni almaya geleceğimi biliyordun.

MAY: (Yatağın başucuna geçerek) Rüzgâr içinden geçerken teneke bir karavanın içinde haftalarca beklemenin ne demek olduğunu biliyor musun? Gazın gelmesini beklemenin. Yağmurda çamaşırhaneye koşmanın. Bunun heyecan verici filan olduğunu mu sanıyorsun?

EDDIE: (Hâlâ oturur) Sana tüm o magazin dergilerini almıştım.

MAY: Hangi magazin dergilerini?

EDDIE: Ayrılmadan önce sana yığınla moda dergisi almıştım. Onları sevdiğini sanıyordum. Fransız türü olanlarını.

MAY: Ya, evet. Özellikle kapağında Kontesin olduğu dergiyi çok sevdim. Bu gerçekten çok hoştu.

(Sessizlik.)

EDDIE: Tamam.

(Kalkar.)

MAY: Tamam ne?

(Sahnenin solundaki kapıdan çıkmak üzere döner.)

MAY: Nereye gidiyorsun?

EDDIE: Kamyondan eşyalarımı alıp döneceğim.

MAY: Ne o, taşıyor musun?

EDDIE: Uygunsa geceyi burada geçiririm diyordum.

MAY: Şaka mı ediyorsun?

EDDIE: (Kapıyı açar) Sonra hemen giderim, herhalde.

MAY: (Ayakta durur) Bekle.

(EDDIE kapıyı kapatır. Bir süre yüz yüze dururlar. MAY yavaşça yaklaşır. Durur. EDDIE ona doğru birkaç adım atar. Durur. İkisi de yaklaşır. Durur. Bakışarak sessiz dururlar. Birbirlerine sarılırlar. Uzun, sevgi dolu bir öpüşme. Birbirlerine karşı çok naziktirler. MAY yavaşça ondan ayrılır. Gülümser. Onun gözlerinin içine bakar ve birdenbire büyük bir güçle kasıklarına diziyi vurur. EDDIE iki büklüm olur ve bir kaya gibi devrilir. MAY onun tepesinde ayakta durur. Sessizlik.)

MAY: Bunu dayanabilirsin, eminim. Sert adamsın.

(Sahnenin sağ tarafına banyoya gider, kapıyı arkasından çarparak çıkar. Kapı, çerçevenin içine gizlenmiş mikrofonlar ve bir bas davulla güçlendirilmiştir ve bir oyuncu kapıyı çarptığı zaman her seferinde uzun süren yüksek bir ses çıkartır. Aynı soldaki sahne kapısı için de geçerlidir. EDDIE acı içinde karnını tutarak yerde kalır. Bir spot yavaşça YAŞLI ADAM'ın üstüne çevrilirken sahne ışıkları yoğunluğunu yarı yarıya düşürür. O doğrudan doğruya EDDIE'yle konuşur.)

YAŞLI ADAM: Senin bir hayalci olduğunı sanıyordum, doğru mu?

Senin esas sorunun bu değil mi? Bir şeyleri hayal ediyorsun. Bu doğru, değil mi?

EDDIE: (Yerde kalır) Bilmiyorum.

YAŞLI ADAM: Bilmiyorsun. Eh, sen bilmiyorsan ben de bunu yapan başka birini bilmiyorum. Sana bir şey göstermek istiyorum. Gerçek bir şey. Hakiki.

EDDIE: Tabii.

YAŞLI ADAM: Duvardaki şu resme bir bak. (Sağ sahne duvarını işaret eder. Hiçbir resim yoktur ama EDDIE duvara bakar.) Onu görüyor musun? Ona iyice bak. Görüyor musun?

EDDIE: (Duvara bakarak) Evet.

YAŞLI ADAM: Onun kim olduğunu biliyor musun?

EDDIE: Emin değilim.

YAŞLI ADAM: Barbara Mandrell. Bu o. Barbara Mandrell. Adını duydun mu?

EDDIE: Tabii.

YAŞLI ADAM: Pekâlâ, sana onunla evli olduğumu söylesem, bana inanır mıydın?

EDDIE: (Durur) Hayır.

YAŞLI ADAM: Pekâlâ, görüyorsun, fark tam burada. Bu gerçekçiliktir. Ben hakikatte Barbara Mandrell'le kafamın içinde evlendim. Bunu anlayabiliyor musun?

EDDIE: Tabii.

YAŞLI ADAM: Güzel. Bir anlaşma noktası bulduğumuza sevindim. (YAŞLI ADAM bardağından içer. Sahne ışıkları tam olarak geri gelirken spot yavaşça söner. Bu ışık değişiklikleri kapıların açılması ve kapanması ile belirlenir. MAY banyodan çıkar, kapıyı yavaşça kapatır. Kırmızı ipek bir giysi, külotlu çorap, bir çift yüksek topuklu siyah ayakkabı, siyah bir omuzdan askılı çanta ve saç fırçası taşır. Yatağın ayak ucuna geçer ve giysileri üstüne atar. Çantayı karyola direğine asar, EDDIE'ye arkası dönük olarak yatağın ayak ucuna oturur ve saçlarını fırçalamaya başlar. EDDIE yerde kalır. Saçını fırçalamayı bitirir, fırçayı yatağın üstüne fırlatır, sonra giysilerini çıkarmaya ve sahneye getirdiği giysileri giymeye başlar. EDDIE'yle konuşur ve yeni giysilerini giyerken, derece derece önceki kaba ve pasaklı halinden çıkarak çok seksi bir kadına dönüşür. Bu konuşması sırasında neredeyse fark edilmeden gerçekleşir.)

MAY: (çok soğuk, seri, neredeyse tekdüze bir sesle, sanki ona bir mektup yazarmış gibi) Hislerimi anlayamıyorum. Gerçekten anlamıyorum. Bu kadar zaman sonra senden nasıl bu kadar nefret ettiğimi anlayamıyorum. Ne olursa olsun senden nefret etmemek istediğimde, daha da çok nefret ediyorum. Giderek büyüyor. Şimdi seni görmüyorum bile. Bütün gördüğüm senin bir resmin. Sen ve o birlikte. Resmin gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum. Artık umurumda bile değil. Yapma bir resim. Beynimi işgal ediyor. İkinciz. Seni onunla birlikte gerçekten görseydim, bu resim kadar içimi acıtmazdı. Beni delik deşik ediyor. O kadar derinden yaralıyor ki, bundan hiç kurtulamayacağım. Ve bu resimden de kurtulamıyorum. Aniden gözümün önüne geliyor. Davet beklemeden. Küçük bir işkence gibi. Bana yaptıklarından çok, bu küçük işkence için suçluyorum seni.

EDDIE: (Yavaşça kalkar) Ben gidiyorum.

MAY: Böylesi daha iyi.

EDDIE: Neden?

MAY: Gitmen en iyisi.

EDDIE: Kalmamı istediğini sanıyordum.

MAY: Biri beni almaya gelecek.

EDDIE: (Kısa sessizlik, ayakta) Buraya mı?

MAY: Evet, buraya! Başka nereye olabilir?

EDDIE: (Sahne gerisine ona doğru bir adım atar.) Biriyle mi çıkıyorsun?

MAY: (Aceleyle sol öne ilerler, sağa geçer) Son kez ne zaman birlikte olmuştuk, Eddie? Ha? O kadar eskiyi anımsayabiliyor musun?

EDDIE: Kiminle çıkıyorsun?

(Ona doğru vahşice ilerler.)

MAY: Bana dokunmaya kalkma! Bunu aklından bile geçirme!

EDDIE: Onu ne zamandır görüyorsun?

MAY: Ne fark eder?

(Kısa sessizlik. Adam ona bakar, sonra birdenbire döner ve sol sahne kapısından çıkar ve kapıyı arkasından çarpar. Kapı güm diye ses çıkarır.)

MAY: Eddie! Nereye gidiyorsun? Eddie!

(Kısa sessizlik. EDDIE'nin arkasından bakar, sonra hızla döner, sahne gerisindeki pencereye gider. Venedik panjurlarını kaldırır, pencereden dışarıya bakar, tekrar odaya döner. Karyolanın sahne gerisi tarafına doğru koşar, ellerinin ve dizlerinin üstüne çöker, yatağın altından bir valiz çeker, yatağın üstüne atar, açar. Banyoya koşar, kapıyı açık bırakır ve gözden kaybolur. Kucak dolusu giysiyle döner, yığılı valizin içine atar, banyoya gidecekmiş gibi döner. Durur. EDDIE'nin sol taraftan ayak seslerini duyar. Valizi çabucak kapatır, tekrar yatağın altına iter, yatağın etrafında dönecek, ön tarafına gelir. Yatağın üstüne oturur. Tekrar ayağa kalkar. Banyoya koşar, saç fırçasıyla döner, banyo kapısını çarpar. Bütün bu zaman boyunca bunu yapıyormuş gibi saçını fırçalamaya başlar. Saçını fırçalayarak yatağın üstünde oturur. EDDIE sahnenin solundan girer, kapıyı arkasından çarpar, kapı güm diye ses çıkartır. Orada bir elinde on kalibrelik av tüfeği, diğerinde bir tekila şişesiyle durur. Yatağa doğru yürür, av tüfeğini onun yanına fırlatır.)

MAY: (Ayağa kalkar, sahne gerisine doğru gider, saçını fırçalamayı keser) Ah, harika. Bunu ne yapacaksın?

EDDIE: Temizleyeceğim.

(Şişeyi açar.)

EDDIE: Bardağın var mı?

MAY: Banyoda.

EDDIE: Banyoda işi ne?

(EDDIE elinde şişeyle banyoya gider.)

MAY: Her şeyi banyoda tutuyorum. Daha güvenli.

EDDIE: Biraz ister misin?

MAY: İçkiyi bıraktım.

EDDIE: İyi. Zamanı gelmişti.

(Banyoya girer. MAY yatağa döner, tüfeğe bakar.)

EDDIE: Eddie, buraya gelecek olan çok iyi bir arkadaş. Hiçbir kötü yanı yok. (Sessizlik) Eddie?

EDDIE'NİN SESİ: (Sağdan) Lanet olası bardaklar nerede?

MAY: Ecza dolabında.

EDDIE'NİN SESİ: Ne cehenneme, ecza dolabına girmişler?

(Ecza dolabının kapısının açılması ve çarparak kapatılması sesi sağdan gelir.)

MAY: Ecza dolabında hiç mikrop yok!

EDDIE'NİN SESİ: Mikroplar.

MAY: Eddie, beni işittin mi?

(EDDIE elinde bir bardakla girer ve masaya doğru giderken tekilayı yavaşça bardak doluncaya kadar boşaltır.)

MAY: Ne dediğimi işittin mi, Eddie?

EDDIE: Neyle ilgili?

MAY: Buraya gelecek olan adamla ilgili.

EDDIE: Hangi adam?

MAY: Sen dalga mı geçiyorsun?

(EDDIE tekila şişesini masanın üstüne koyar, sonra iskemleye oturur. Bardağı başına diker. YAŞLI ADAM'ı görmezden gelir.)

EDDIE: Birincisi, çok ciddi bir şey olamaz.

MAY: Sahi mi? Nedenmiş?

EDDIE: Çünkü ona "adam" diyorsun.

MAY: Ne demeliyim?

EDDIE: "Herif" ya da onun gibi bir şey. Eğer ona "herif" deseydin endişelenirdim ama ona "adam" demekle kendini ele veriyorsun. Bu herife "adam" demekle kendini aptal durumuna düşürüyorsun. Onun yanında kendini aşağılamış oluyorsun.

MAY: Sen onun hakkında ne biliyorsun ki?

EDDIE: Bu herif malın gözün olmalı. İki dolarlık takım elbise giyen beş para etmez bir serseri.

MAY: Senin gözünde attan düşerken ya da boğaların üstüne atarken ölüm tehlikesine atılmayanların hepsi de beş para etmez.

EDDIE: Bu doğru.

MAY: Peki sen nesen, "herif" mi, "adam" mı?

(EDDIE bardağını yavaşça indirir. Onu seyrederek sessizlik. Gülümser, sonra alçak sesle ve tane tane konuşur.)

EDDIE: Sana söyleyeyim. Şimdi bu "adam"ın buraya gelmesini bekleyeceğiz. İkimiz. Burada oturup bekleyeceğiz. Sonra senin karar vermene izin vereceğim.

MAY: Neden her şeyi yarışma konusu yapıyorsun? O seninle yarışmıyor. Senin varlığından bile habersiz.

EDDIE: Beni tanıştırebilirsin.

MAY: Seni tanıştırmayacağım. Bu konuda kesin kararlıyım. Beni burada başka biriyle bulursa çok mahcup olur. Hem onunla yeni tanıştım.

EDDIE: Mahcup mu?

MAY: Evet! Mahcup. O çok ince bir insan.

EDDIE: Bu doğru mu? Pekâlâ, ben de çok ince bir insanım. Duygularım kolayca incinir.

MAY: Hangi duyguların?

(EDDIE suskunlaşır, içkisini yudumlar, sonra bardakla birlikte yavaşça kalkar, yatağa doğru yürür, yatağın üstüne oturur, bardağı yere koyar, av tüfeğini alır ve sökmeye başlar. May onu dikkatle izler.)

MAY: Böyle ikide bir hayatımı altüst etmene izin vermeyeceğim. Uzun süredir böyle devam ediyor. Artık kaldıramıyorum. Yanıma her geldiğinde hasta oluyorum. Sonra sen giderken de hasta oluyorum. Sen benim için hastalık gibisin. Hem seninle yaşadığım bütün o pislikten sonra beni kıskanmaya hiç hakkın yok.

(Sessizlik. EDDIE onunla konuşurken dikkati tüfeğin üstündedir.)

EDDIE: Bir anlaşmamız vardı.

MAY: Yeter artık.

EDDIE: Bir anlaşma yaptık.

MAY: Şimdi aramızda hiçbir şey yok!

EDDIE: Öyleyse neden heyecanlanıyorsun?

MAY: Heyecanlanmıyorum.

EDDIE: Kendinde değilsin.

MAY: Sen beni deli ediyorsun. Tümöyle deliye döndürüyorsun!

EDDIE: Aramızdaki bağı biliyorsun, May. Hep birbirimize bağlı kalacağız. Bu çok önceden kararlaştırılmıştı.

MAY: Hiçbir şey kararlaştırılmadı! Sen üydürdün bunu.

EDDIE: Olanları biliyorsun.

MAY: Bana söz vermiştin, her şeyin bittiğine dair. Buna tekrar baştan başlayamazsın. Bana söz vermiştin.

EDDIE: Bir söz böyle bir şeyi durduramaz. Oldu bir kere.

MAY: Hiçbir şey olmadı! Hiçbir zaman olmadı!

EDDIE: Son yudumuna kadar masum.

MAY: (Sessizlik, kendine hakim) Eddie—şimdi lütfen burayı terk eder misin? Hemen şimdi.

EDDIE: Böyle ya da öyle bir karara varacaksın.

MAY: Burayı terk etmeni istiyorum.

EDDIE: Daha önce gitmemi istemiyordun.

MAY: Şimdi istiyorum. Ve bu adam yüzünden değil. Sadece—

EDDIE: Ne diyorsun?

MAY: Sersem. Bunu şimdiye kadar anlamam gerekirdi.

EDDIE: Öyle düşünüyorsun, ha?

MAY: Her seferinde aynı şey olacak. Tekrar tekrar. Kısa bir süre birlikte olacağız ve sonra sen gideceksin.

EDDIE: Gideceğim.

MAY: Şimdi beni istiyorsun çünkü bir başkasıyla çıkıyorum. Bu bitince, gene gideceksin.

EDDIE: Sen başkasıyla çıkıyorsun diye dönmedim buraya! Kiminle görüştüğün umurumda bile değil! Benim yerimi kimse tutamaz. Bunu sen de biliyorsun!

MAY: Buradan hemen çık git!

(Uzun sessizlik. EDDIE bardağını alır ve ona doğru kaldırır, sonra yavaşça sonuna kadar içer. Bardağı yavaşça yere koyar.)

EDDIE: (Ona gülümser) Pekâlâ.

(Yavaşça kalkar, av tüfeğinin parçalarını alır. Orada bir saniye tüfeğin parçalarına bakarak durur. MAY ona doğru yaklaşır.)

MAY: Eddie—

(Kafasını sallar ve ona bakar. MAY donar kalır.)

EDDIE: Sen bir hainsin.

(Sol taraftan elinde tüfekle çıkar. Kapıyı çarpar. Kapı gürlür. MAY kapıya koşar.)

MAY: Eddie!!

(Kendini sol kapının üstüne atar. Kollarını kaldırır ve duvarları kucaklar. Ağlar ve yavaşça sol sahne duvarı boyunca sahne gerisindeki köşeye doğru gider ve bir yandan ağlarken duvara sarılır. YAŞLI ADAM, MAY duvar boyunca yavaşça hareket ederken hikayesini anlatmaya başlar. O bir küçük çocukmuş gibi hikayesini ona anlatır. MAY hikaye süresince ayrılık acısıyla odanın etrafında dönmeye devam eder ve sonunda sahnenin önüne, odanın sağ köşesine gelir. Dizlerinin üstüne yığılır.)

(MAY'ın yası sırasında, spot ışığı yavaşça YAŞLI ADAM'ın üzerine gelir ve sahne ışıkları yine yarıya iner.)

YAŞLI ADAM: Biliyor musun, hiç unutamadığım bir şey var. Yaşadığım sürece bunu hiç unutmayacağım—doğrusu neden bu kadar net olarak hatırladığımı bilmiyorum. Bir keresinde güney Utah'da yolculuk yapıyorduk, sanırım orasıydı. Ben, sen ve annen—bizim o eski Plymouth'da. O Plymouth'u hatırlıyor musun? Üstünde beyaz plastikten süslemesi olan. Sanırım Mayflower'ın bir kopyasıydı. Bir çeşit gemi. Neyse, bütün gece araba sürmüştüm ve sen ön koltukta uyuyakalmıştın. Ve birdenbire ağlayarak uyan-dın. Bir şeyden korkmuştun. Ne olduğunu bilmiyorum. Kabus gibi bir şey. Hemen anneni uyandırdım, o da arka koltuktan uzanıp seni yanına aldı ve yatırtmaya çalıştı. Ama sen bir türlü susmuyor, feryat figan ağlamaya devam ediyordun. Plymouth'u yolun kenarında durdurdum. Hiçbir yerin ortasında. Neresi olduğunu bile hatırlamıyorum. Her yer kapkaranlık. Seni arka koltuktan aldım ve o tarlaya götürdüm. Soğuk havanın seni biraz sakinleştireceğini düşündüm. Ama sen ulumaya devam ettin. Sonra, birdenbire orada bir şeyin kimıldadığını gördüm. İkimizin toplamından daha büyük bir şey. Yavaş yavaş bize yaklaşılmaya başladı.

(MAY yavaşça ellerinin ve dizlerinin üstünde yatağa doğru emeklemeye başlar. Yatağa ulaştığında, yastığı kapar ve hâlâ dizlerinin üstünde ona sarılır. YAŞLI ADAM devam ederken yastığa sarılarak öne arkaya sallanır.)

Ve sonra tıpkı ona benzer bazı şeyler ona katılmaya başladı.

Aynı biçimde ve tıpkısının aynısı. O kadar karanlıktı ki, kendi elimi bile seçemiyordum. Ama bu şeyler büyük bir çemberin içinden her yönden üstümüze gelmeye başladılar. Ben ölü gibi donup kalmıştım, annene bakmak için arabaya döndüm. Ama artık arabayı göremiyordum. Avazım çıktığı kadar adını haykırdım. Ve o karanlığın içinden sesime yanıt verdi. Bağırarak seslendi bana. İşte o zaman şeyler "mö"lemeye başladı. Ve mö"leyerek uzaklaştılar.

(İnek sesini taklit eder.)

Ve lanet olası bir sığır sürüsünün tam ortasında durduğumuz ortaya çıktı. Bir bebeğin sesini o kadar çabuk kestiğini hiç duymamışsındır. Ondandır sonra hiç ağlamadın. Bütün yolculuk boyunca.

(MAY sallanmayı aniden keser. Birdenbire sol arkadan EDDIE'nin ayak seslerini duyar. Sahne ışıkları tümüyle yanar. YAŞLI ADAM'ın üstündeki spot kararır. Zıplayarak kalkar, kederini tümüyle atar, bir saniye ne yapacağını bilemez, sonra masanın arkasındaki iskemleye gider ve oturur. Şişeden bir yudum içer, şişeyi masanın üstüne çarpar, iskemlenin arkasına dayanır ve o gittiğinden beri öyle oturuyormuş gibi gözlerini şişeye diker. EDDIE sol sahne kapısından hızla girer, elinde iki sığır ipi vardır. Kapıyı çarpar. Kapı gürlür. MAY'i tümüyle görmezden gelir. MAY, onu tümüyle görmezden gelir ve şişeye bakmaya devam eder. EDDIE yatağın arka tarafına geçer, iplerden birini yatağın üstüne atar ve diğer ipe ilmek atmaya başlar, onu sol eliyle kemendin içinden geçirirken yılan gibi bir ses çıkar. Şimdi iple oynarken bir yandan MAY'e dikkat etmeye başlar. MAY hâlâ tekila şişesine bakmaya devam eder.)

EDDIE: İçkiyi bırakmaktan vazgeçtin, ha?

(Kement şeklindeki ipi başının üstünde döndürmeye başlar, sonra karyola direklerinden birine geçirir, gevşek kalan kısmı sağ elini saklatarak çeker. Kemendi karyola direğinden alır, tekrar yapar, sallanır ve başka bir direğe geçirir. Yatağın dört etrafında bunu sürdürür, her direğe kemendi geçirir, hiçbirini sektirmez. MAY bir yudum daha alır ve şişeyi yavaşça koyar.)

MAY: (Hâlâ ona bakmadan) Ne yapıyorsun?

EDDIE: Biraz egzersiz. Bu günlerde egzersiz yapmak gerekiyor. Orada buzağların boynuna kemendi altı saniyede geçiren veletler var. Buna inanabiliyor musun? Altı, ne bir eksik, ne bir fazla. Örümcek maymunlar sürüsü gibi semerin üstünde uçuyorlar. Sana bir şey söyleyeyim mi, bu işin ilmini yaptılar. (Yatağın etrafında bir çember çizerek, karyola direklerine kement atmaya devam eder.)

MAY: (Açıkça, şişeye bakarak) Gittiğini sanmıştım. Gideceğini söylememiş miydin?

EDDIE: (Kemendi fırlatırken) Eh, evet, gidiyordum. Ama sonra oradaki park yerinin ortasında bana birdenbire öyle geldi ki, belki de buraya gelecek bir adam yoktur. Belki de buraya gelecek hiçbir "herif" veya "adam" ya da hiç kimse yoktur. Sen sadece öyle uydurdun.

MAY: Niye yapayım ki bunu?

EDDIE: Sadece ödeşmek için.

(MAY iskemlesinde ona doğru yavaşça döner, içkiden bir yudum alır, ona bakar, sonra şişeyi masaya koyar.)

MAY: Ben seninle asla ödeşmeyeceğim..

(EDDIE güler, masaya geçer, şişeden uzun bir yudum alır, başını arkaya çevirir, gargara yapar, yutkunur, sonra ters takla atarak sağ sahne duvarına çarpar.)

MAY: Demek şimdi gene adileşeceğiz, öyle mi? Tıpkı eski günlerdeki gibi.

EDDIE: Eh, biliyorsun ben epeydir dizginleri bırakmadım. Gerçekten iyiydim. Ne içki, ne kumar, ne kadın. Hiçbiri. Hakikaten oldukça sıkıcı bir herif oldum. Bunu kendime borçlu olduğumu düşünüyorum. Kırk yılda bir.

(Direklere kement atmaya döner. MAY onu oturduğu yerden sadece izler.)

MAY: Bunu neden yapıyorsun?

EDDIE: Sana söyledim ya. Egzersize ihtiyacım var.

MAY: Onu söylemiyorum.

EDDIE: Öyleyse ne demek istediğini söyle ratlım.

MAY: Beni etkilemek istiyormuş gibi neden her şeye yeniden başlıyorsun? Yeni tanışmışız gibi. Lisede bana yaptığın numaranın aynısı bu.

EDDIE: (Hâlâ kement atarak) Eh, aşkımın küçük bir kanıtı da bu, görüyorsun bebeğim. Seni etkilemeye çalışmaktan vazgeçmiş olsam, bu her şeyin bittiği anlamına gelir, değil mi?

MAY: Her şey bitti.

EDDIE: Sen de beni etkilemeye çalışıyorsun, değil mi?

MAY: Sen benim içimi ve dışımı biliyorsun. Sana gösterecek yeni bir şeyim yok.

EDDIE: Şu buraya gelecek herifi bulmuşsun. Bu yeni herifi. Bu çok etkileyici. Şimdiye kadar işinin çoktan bittiğini sanıyordum.

MAY: Oh, teşekkürler.

EDDIE: Bu ne, "yaşı senden küçük bir adam" ya da onun gibi bir şey mi?

MAY: Bu senin üstüne vazife değil.

EDDIE: Onu düzdün mü?

(MAY ona kötü bir bakış fırlatır ve sadece bakışlarıyla huzursuz eder.)

EDDIE: Yaptın mı? Sadece merak ettim. (Sessizlik) Bana anlatmak zorunda değilsin. Ben zaten biliyorum.

MAY: Küçük bir çocuk gibisin, bunu biliyor musun? Kıskanç, sümüklü bir çocuk.

(EDDIE güler, tükürür, sümüklü çocuk suratı yapar, karyola direklerine kement atmaya devam eder.)

EDDIE: Umarım bu herif gelir. Gerçekten gelmesini istiyorum. Ondan içeri girdiğini görmek istiyorum.

MAY: Ne yapacaksın?

(Kement atmaya bırakır, ona döner. Gülümser.)

EDDIE: Onu poposundan dosdoğru yere çivileyeceğim.

(Aniden, MAY'ın hemen yanındaki iskemleye kemendi geçirir. İpi gerer ve iskemleyi vahşice yatağa doğru çeker. Sessizlik. Bakışlıklar.

MAY birden ayağa kalkar, karyola direğinden çantasını kapar, omzuna takar ve sol sahne kapısına doğru yürür.)

MAY: Ben durup bunu seyredecek değilim.

(Sol sahne kapısından çıkar, kapıyı açık bırakır. EDDIE onun arkasından sahne arkasına koşar.)

EDDIE: Nereye gidiyorsun?

MAY: (Sol arkadan) Çek ellerini üstümden!

EDDIE: (Sol arkadan) Bir saniye bekle, bekle bir saniye. Sadece bir saniye, tamam mı?

(MAY çığlık atar. EDDIE onu bağırır ve tekmeler durumunda kucagında taşıyarak sahneye geri getirir. Onu indirir, kapıyı çarparak kapatır. MAY giysisini düzelterek, sahnenin sağına doğru ondan uzaklaşır.)

EDDIE: Sana bir şey söyleyeyim mi? Pes ediyorum. Gerçekten çok iyi davranacağım. Söz. Sümsük ihtiyar bir kedi gibi olacağım, tamam mı? Beni ona kardeşin ya da onun gibi bir şey olarak takdim edebilirsin. Pekâlâ—belki kardeşin değil.

MAY: Belki değil.

EDDIE: Peki, kuzenin olarak. Tamam mı? Ben senin kuzenin olayım. Onunla sadece tanışmak istiyorum. Hepsi bu. Sonra gideceğim. Söz.

MAY: Neden onunla tanışmak istiyorsun? O sadece bir arkadaş.

EDDIE: Sadece bu günlerde senin nerede durduğunu görmek için. İnsanlar hakkında arkadaşlarına bakarak çok şey öğrenebilirsin.

MAY: Bak. Şimdi dışarı çıkıyorum. Caddenin karşısındaki jetonlu telefona gideceğim. Onu arayıp bu işi unutmasını söyleyeceğim. Tamam mı?

EDDIE: İyi. Sen dışarıdayken ben de eşyalarını toplarım.

MAY: Ben seninle gelmiyorum, Eddie!

(Birdenbire sahnenin sağ gerisinden gelen araba farları pencereden sahneye girer. Seyircinin üzerinden tarayarak geçer, sol tarafta görünmez olur. Bunlar iki yoğun etkileyici beyaz ışık olmalıdır, 'gerçek' araba farları değil.)

MAY: Oh, harika.

(Sahne gerisinde pencereye koşar, dışarıya bakar. EDDIE güler içkiden içer.)

EDDIE: Neden dışarıya koşmuyorsun? Hadi durma. Koş. Kendini onun kollarına at ya da her neyse. Ay ışığında öpücükler filan.

(EDDIE güler, yatağa gider, kemerinden bir çift eski mahmuz çıkartır. Oturur. Bu mahmuzları çizmelerine takmaya başlar. Bu mahmuzların eski ve kullanılmış görünmesi önemlidir—çizgi film 'kovboy' mahmuzları değil. MAY banyoya gider, kapıyı açık bırakır.)

MAY: (Sağ dışardan) Ne yapıyorsun?

EDDIE: Kancalarımı takıyorum. Bu "adam"a iyi görünmek istiyorum. İyi bir izlenim bırakmalıyım. Ne de olsa senin kuzenim.

MAY: (Banyodan girer) Ona zarar verirsen, Eddie—

EDDIE: Ona zarar vermeyeceğim. Ben iyi bir herifim. Çok duyarlı, aynı zamanda. Çok uygar.

MAY: O sadece çıktığım biri, o kadar. Sıradan bir ahbap.

EDDIE: Ne olmuş. Ben de yapacaktım zaten onu kebab.

(Kendi esprisine o kadar şiddetle güler ki, yataktan yuvarlanır ve yere düşer. Bir kahkaha krizine tutularak yumruklarıyla yeri döver. MAY kapıya doğru bir hareket yapar, sonra döner ve EDDIE'ye döner.)

MAY: Eddie! Bana bir iyilik yap. Sadece bu seferlik, tamam mı?

EDDIE: (Kahkahadan kırılarak) Sen nasıl istersen, tatlım. Sen nasıl istersen.

(İsterik bir biçimde gülmeye devam eder.)

MAY: (Ondan uzaklaşarak) Pislik.

(Sol sahne kapısına gider ve kapıyı hızla açar. Dışarıya kapkaranlıktır, bir tek veranda ışığı parlar. Kapı girişinde dışarıya bakarak durur.

EDDIE yavaşça kendine hakim olup gülmeyi kesinceye kadar duraklama. O, MAY'ı izler.)

EDDIE: (Hâlâ yerde) Ne yapıyorsun? (Sessizlik. MAY dışarıya bakmayı sürdürür.) May?

MAY: (Kapının dışına bakarak) O değil.

EDDIE: O, değil, ha?

MAY: Hayır, değil.

EDDIE: Öyleyse kim?

MAY: Başka biri.

EDDIE: (Yavaşça kalkar ve yatağın üstüne oturur) Ya. Belki de hiçbir zaman "o" olmayacak. Beni neyle kışkırtmaya çalışıyorsun? Yalnız yaşadığını biliyorum.

MAY: Büyük, kocaman, çok uzun, siyah bir Mercedes.

EDDIE: (Duraklar) Burası motel, değil mi? Burada kalıyorsa motelin önüne park edebilirler.

MAY: Burada kalan insanlar büyük, kocaman, çok uzun, siyah Mercedes kullanmazlar.

EDDIE: Senin yok ama başka birinin olabilir.

MAY: (Hâlâ kapıda) Burası siyah Mercedes tipi bir motel değil.

EDDIE: Öyleyse, kahrolası kapıyı kapat da içeri gir.

MAY: O arabanın içinde biri oturuyor ve gözlerini dikmiş bana bakıyor.

EDDIE: (Hızla kalkar) Ne yapıyorlar?

MAY: Onlar değil. Sadece "o" bayan.

(EDDIE yatağın arkasına yere atlar.)

EDDIE: Öyleyse, o bayan ne yapıyor?

MAY: Sadece oturup bana bakıyor.

EDDIE: Kapıdan uzaklaş, May.

MAY: (Yavaşça ona dönerek) Sen şans eseri Mercedes'i olan birini tanıımıyorsun, değil mi?

EDDIE: Kapıdan uzaklaş!

(Aniden beyaz farlar açık kapıdan sahneyi tarar. EDDIE kapıya koşar, çarparak kapatır ve MAY'i kenara çeker. O kapıyı kapatır kapatmaz, büyük kalibreli bir magnum silahının sesi sol tarafta patlar, bunun hemen ardından kırılan bir cam sesi izler, sonra bir araba kornası çalar ve aralıksız aynı tonda sürer.)

MAY: (Kornanın üstüne çıkarak bağırır) Kim bu? Kim bu kahrolası?

EDDIE: Ben nerden bileyim?

(EDDIE sol sahne kapısının yanındaki elektrik düğmesini çevirir. Sahne ışıkları kararır. Banyo ışığı kalır.)

MAY: EDDIE!

EDDIE: Hemen yere yat, tamam mı? Yere yat!

(EDDIE onu zorla tutar ve yatağın yanına yere yatırmaya çalışır. MAY karanlıkta ona direnir. Araba kornası çalmaya devam eder. Farlar pencereden sahneyi tarayarak sürekli yanıp sönerler.)

MAY: Kim bu? Sen mi getirdin onu? Seni orospu çocuğu!

(MAY kendisini yere çekmeye çalışan Eddie'yle savaşıyor ona şiddetle vurmaya başlar)

EDDIE: Ben kimseyi getirmedim! Onun kim olduğunu bilmiyorum! Nerden geldiğini de. Hemen yere yat, tamam mı?

MAY: Seni buraya kadar takip etti! Değil mi? Nereye gittiğini ona söyledin, o da senin peşinden geldi.

MAY: Bunu ödeyeceksin! Yemin ederim. Bunu ödeyeceksin.

(EDDIE sonunda onu yere çeker ve kalkmaması için üstüne yuvarlanır. EDDIE onu yere yapışık tutarken, MAY yavaş yavaş mücadeleyi bırakır. Farlar kapanır. Uzun sessizlik. Karanlıkta kulak kesilirler.)

MAY: Ne yapıyor dersin?

EDDIE: Nerden bileyim?

MAY: Onu tanıımıyormuş gibi numara yapma. Bu bir kontesin kullanacağı türden bir araba. Bu hep onu içinde düşündüğüm araba.

(Yeniden mücadele etmeye başlar)

EDDIE: (Onu yerde tutarak) Sadece uslu dur.

MAY: Sen böyle tepeme çıkmışken sırt üstü yatıp zengin bir orospu tarafından vurulmaya niyetim yok. Şimdi beni bırak Eddie! (Yere sürten lastiklerin sesi. Farlar tekrar soldan sağa geçer. Bir araba hareket ederek uzaklaşır. Ses kaybolur.)

EDDIE: Yerde kal!

MAY: Yerdeyim.

(Karanlıkta uzun sessizlik. Dinlerler.)

MAY: Bu pilig deli mi?

EDDIE: Hem de zır deli.

MAY: Onu düzdün mü? (Sessizlik)

(EDDIE yavaşça kalkar, eğilerek, temkinli pencereye yaklaşır, panjurları aralayarak dışarıyı gözler.)

EDDIE: (Dışarı bakarak) Kahretsin, kamyonumun ön camını parçalamış. Lanet olsun.

MAY: (Hâlâ yerde) Eddie?

EDDIE: (Hâlâ pencereden dışarı bakarak) Ne?

MAY: Gitmiş mi?

EDDIE: Bilmiyorum. Hiçbir far görmüyorum. (Sessizlik) İnanamıyorum.

MAY: (Kalkar, ışığı açmaya gider.) Onun pantolonunun içine girmeden sonuçlarını düşünmeliydin.

(Işığı açar. EDDIE ona doğru hızla döner. Ayağa kalkar.)

Işığı söndür! Bırak sönük kalsın!

(Elektrik düğmesine koşar ve ışıkları söndürür. Sahne tekrar kararır. MAY onu iterek geçer ve ışıkları tekrar yakar. Sahne aydınlanır.)

MAY: Burası benim yerim.

EDDIE: Bak, geri dönecektir. Geri geleceğini biliyorum. Ya buradan hemen çıkmalıyız ya da sen kahrolası ışıkları söndürmelisin.

MAY: Onu tanımadığını söylemiştin sanırım.

EDDIE: Eşyalarını topla! Buradan gidiyoruz.

MAY: Ben gitmiyorum! Bu senin pislüğün, benim değil.

EDDIE: Buraya seni almaya geldim! Senin neyin var! Bütün o yolu seni almak için geldim. Seni sevmeseydim bunu yapar mıydım sanıyorsun! Ha? O orospu benim için hiçbir şey ifade etmiyor! Hiçbir şey! Burada olmamın tek nedeni sensin.

MAY: Ben gitmiyorum, Eddie.

(Sessizlik. EDDIE ona bakar.)

(Spot YAŞLI ADAM'ı aydınlatır. Sahne ışıkları aynı kalır. EDDIE ve MAY, YAŞLI ADAM'ın sözleri süresince karşılıklı bakışarak dururlar. "Donmuş" değildirler, sadece orada dururlar ve geçici bir itiraf anını yüz yüze yaşarlar.)

YAŞLI ADAM: Şaşırtıcı olan ne biliyor musunuz, ikiniz de bana tanıdık gelmiyorsunuz. Bir türlü çıkartamıyorum. Kendimi ikinizde de bulamıyorum. Hiç bulamadım. Elbette anneleriniz size dam-

galarını basmışlar. Bu açıkça görünüyor. Ama benden eser yok. Tümöyle tanınmaz halde. Herkesin olabilirsiniz. Belki de öylesiniz. O zamanki şartları hatırlayamıyorum. Aradan çok zaman geçti. Belki de çoğu şeyi unuttum. İyi ki çekip gitmişim. Yaptığım en iyi şey bu.

(Spot YAŞLI ADAM'ın üstünde söner. Sahne ışıkları tekrar yanar. EDDIE ipini alır ve sarmaya başlar. MAY onu izler.)

EDDIE: Gitmiyorum. Artık ne düşündüğün umurunda değil. Duygularına da aldırmiyorum. Hiçbirinin önemi yok. Bir yere gitmiyorum. Burada kalıyorum. Bu kapıdan yüz 'flört' de gelse hepsiyle başa çıkarım. Davranışlarımdan nefret etsen de, umurunda değil. Görüntüme, sesime ya da kokuma dayanamasan da aldırmiyorum. Buradan bir adım bile atmıyacağım. Benden asla kurtulamayacaksın. Benden kaçamayacaksın da. Nereye gidersen git peşinden geleceğim. Senin aklından geçenlerin hepsini biliyorum. Her seferinde haklı çıktım. Her zaman.

MAY: Bundan vazgeçmelisin, Eddie.

EDDIE: Vazgeçmiyorum!

(Sessizlik)

MAY (Sakin) Tamam. Bak. Artık senin aklından geçenleri anlayamıyorum. Gerçekten anlamıyorum. Bir anlamı yok. Şimdi bana deli gibi ihtiyaç duyuyorsun. Şimdi bensiz yaşayamıyorsun. ŞİMDİ benim için her şeyi yapacaksın. Bu kez sana inanmam için bir neden var mı?

EDDIE: Çünkü doğru.

MAY: Daha önce de her seferinde doğru olması gerekiyordu. Her zaman. Şimdi gene doğru. Benimle on beş yıldır böyle oynuyorsun. Senin oynucağın oldum. Ben asla ayrılmadım. Hiçbir zaman ikili oynamadım. Seni ya sevdim ya da sevmedim. Ve şimdi açıkçası seni sevmiyorum. Anladın mı? Bunu anlıyor musun? Seni sevmiyorum. Sana ihtiyacım yok. Seni istemiyorum. Anlıyor musun? Hâlâ kalmakta ısrar ediyorsan ya delisin ya da hasta.

(Masanın sol tarafına geçer, arkadaki iskemleye seyirciye dönük olarak oturur, şişeden bir yudum tekila içer, şişeyi masanın üstüne çarpar. Araba farları yine sağ geriden başlayarak sahneyi tarar, seyircinin üstünden geçerek solda kaybolur.) EDDIE elektrik düğmesine koşar, çevirir. Sahne kararır. Dış ışıklar sahneye yansır.)

EDDIE: (Onu omuzlarından tutarak) Banyoya gir!

MAY: (Kendini kurtarır) Banyoya girmiyorum! Kendi evimde saklamam! Dışarı çıkacağım. Dışarı çıkacağım ve o karının kahrolası kafasını koparacağım! Onu temizleyeceğim!

(Sol sahne kapısına doğru adım atar. EDDIE onu durdurur. MAY çığlık atar. MAY kapıya doğru bağırırken boğuşurlar.)

MAY: (Kapıya bağırır) Hadi gelsene! Aptal silahını da al gel! Beni duyuyor musun? Bütün silahlarını ve o komik, sıksa vücudunu da getir! Seni diri diri yiyeceğim!

(Birden sol sahne kapısı açılır ve MARTIN karanlıkta içeri dalar. 35 yaşlarındadır, sağlam yapılı biridir. Üstünde yeşil ekose bir gömlek, sarkık iş pantolonu, pantolon askıları, ağır iş botları vardır. MARTIN; EDDIE'nin arkasından yaklaşıp, belinden tutar ve ikisi banyo kapısına doğru yuvarlanırlar. Kapı güm diye ses çıkarır. MAY ışığı yakmaya koşar, düğmeyi çevirir. Sahne aydınlanır. MARTIN, yerde duvara yaslanmış olan EDDIE'nin üstünde ayakta durur. MARTIN, EDDIE'nin suratına yumruğu geçirmek üzeredir. MAY onu durdurur.)

MAY: Dur, Martin!

(Duraklama. MARTIN döner ve MAY'e bakar. EDDIE afallamıştır ve yerde kalır. MAY, MARTIN'e doğru gider ve onu EDDIE'den uzaklaştırır.)

MAY: Her şey yolunda, Martin. İh—gerçekten bir şey yok. Sadece tartışıyorduk. Gerçekten. Sakin ol! Tamam mı?

(MARTIN, EDDIE'den uzaklaşır. EDDIE yerde kalır. Sessizlik.)

MARTIN: Oh. Arabayı park ederken senin bağırıldığını duydum.

Sonra da ışıklar söndü. Birinin zorla—

MAY: Sandığın gibi değil. Bu benim, ih—kuzenim Eddie.

MARTIN: (EDDIE'ye bakar) Oh, özür dilerim.

EDDIE: (MARTIN'e sırtır) Yalan söylüyor.

MARTIN: (MAY'e bakar.) Ya.

MAY: (Masaya yaklaşıp.) Her şey yolunda, Martin. İçki ister misin? Hadi, bir içki al.

MARTIN: Evet, tabii.

EDDIE: (Yerde kalır) Gözünün içine baka baka yalan söylüyor.

MAY: İçerden bardak alayım.

(MAY, EDDIE'nin üstünden atlayarak aceleyle banyoya girer. MARTIN, EDDIE'ye bakar. EDDIE ona sırtır. Sessizlik.)

EDDIE: Bardakları banyoda tutuyor. Bu sence tuhaf değil mi?

(MAY elinde iki bardakla döner. Masaya gider, şişeden ikisine de içki doldurur.)

MAY: Neredeyse gelmeyeceğini sanmıştım, Martin.

MARTIN: Ah, evet. Özür dilerim. Lisenin oradaki futbol sahasını sulamam gerekiyordu. Tamamıyla unutmuşum.

EDDIE: Neyi tamamıyla unutmuşsun?

MARTIN: Yani sulama işini unutmuşum. Gelirken yarı yolda aklıma geldi. Geri dönmek zorunda kaldım.

EDDIE: Ya, ben de May'i tamamıyla unuttun, sandım.

MARTIN: Yo, hayır.

EDDIE: Yarı yol ne kadar uzaklıktaydı?

MARTIN: Pardon?

EDDIE: Buraya gelirken yolun yarısı kaç kilometre tuttu?

MARTIN: İh—bilmiyorum. Sanırım birkaç kilometre, o civarda bir şey.

EDDIE: Birkaç kilometre mi? Hepsi bu mu? Birkaç iğrenç kilometre, öyle mi? Sen benim buraya gelmek için kaç kilometre yaptığını biliyor musun? Ha?

MAY: Biz biraz içtik, Martin.

EDDIE: Bir yudum bile almadı.

(Sessizlik.)

MAY: (MARTIN'e bardağı uzatır) İşte.

EDDIE: Evet, o benim tekilam, Martin.

MARTIN: Oh.

EDDIE: İçersen iç, aldurmuyorum. Sadece nerden geldiğini bilmeni istedim.

MARTIN: Teşekkürler.

EDDIE: Bana teşekkür etmene gerek yok. Meksikalılara teşekkür et. Onlar yaptılar.

MARTIN: Oh.

EDDIE: Aslında tüm Meksika halkına teşekkür etmen gerekir. Burada her şeyimizi Meksikalılara borçluyuz. Bunu anlıyor musun? Muhtemelen bundan haberin yok. Şimdi tam da Meksika toprağının üstünde oturuyoruz. Seninle benim Meksikalı olmamamız sadece bir rastlantı. Bu arada sen nerelisin, Martin? Kimlerdensin?

MARTIN: Ben mi? İh—bilmiyorum. Evlat edinilmişim.

EDDIE: Oh. Öyleyse epeyce sorunun olmalı, ha?

MARTIN: Bilmem—yok aslında.

EDDIE: Yok mu? Siz öksüzlerin çalıp çıptıkları söylenir. Mağaza soygunları falan. Başkanlara suikast yapmaktan sorumlu tutulan da hep sizin grup.

MARTIN: Sahi mi? Bunu hiç duymamıştım.

EDDIE: Gazeteleri okumalısın, Martin.

(Sessizlik.)

MARTIN: Seni yere devirdiğim için özür dilerim. May'in başının dertte olduğunu sandım.

EDDIE: Baş dertte.

MARTIN: (MAY'e bakar) Oh.

EDDIE: Büyük dertte.

MARTIN: Ne oldu, May?

MAY: (Elinde içkiyle yatağa geçer, oturur) Hiçbir şey.

MARTIN: Işıkları neden söndürdün?

MAY: Biz, uh—çıkmaq üzereydik.

MARTIN: Siz mi?

MAY: Evet—yani, demek istiyorum ki, tekrar dönmek üzere çıkıyorduk.

(MARTIN ikisinin arasında ayakta durur. EDDIE'ye bakar, tekrar MAY'e döner. Sessizlik.)

EDDIE: (Güler) Hayır, hayır, hayır. Yapacağımız bu değildi. Senin adın Martin, değil mi?

MARTIN: Evet, doğru.

EDDIE: Yapacağımız şey, bu değildi, Marty.

MARTIN: Ya.

EDDIE: Bana şu şişeyi uzatır mısın, lütfen?

MARTIN: (Masadaki şişeye uzanarak) Tabii.

EDDIE: Teşekkürler.

(MARTIN şişeyi EDDIE'ye döner ve ona uzatır. EDDIE içer.)

EDDIE: (İçtikten sonra) Aslında biz senin için tartışıyorduk, yaptığımız buydu.

MARTIN: Benim için mi?

EDDIE: Evet. Senin için büyük kocaman bir kavganın tam ortasındaydık. Biliyor musun? Senin "adam" mı, yoksa sadece "herif" mi olduğunu tartışıyorduk.

(Sessizlik. MARTIN, MAY'e bakar. MAY kibarca gülümser. MARTIN tekrar EDDIE'ye döner.)

EDDIE: Biliyor musun, o senin adam olduğunu söyledi. Senin için bu sözü kullandı. Bir "adam." Bu hiç aklına gelir miydi? Sana adam diyor.

MARTIN: (MAY'e döner.) Doğru mu?

MAY: Senin için adam demedim, Martin. Endişelenme.

MARTIN: Önemli değil. Kafaya takmadım.

EDDIE: Hayır ama uh—ben ona yanlışını söyledim. Yani seni görmeden önce bile ona böyle dedim. Şimdi seni gördükten sonra bunu geri alamam. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Martin?

(Sessizlik. MAY ayağa kalkar.)

MAY: Martin, sinemaya gitmek ister misin?

MARTIN: Ya, evet—Yani sinemaya gideceğimizi düşünmüştüm.

MAY: Öyleyse, hadi gidelim.

(Aceleyle banyoya doğru ilerler, EDDIE'nin üstünden atlar, banyoya girer, kapıyı çarpar, kapı güm diye ses çıkartır. MARTIN banyo kapısına bakarken sessizlik. EDDIE yerde kalır, MARTIN'e sırtır.)

MARTIN: Kafası bir şeye mi bozuldu?

EDDIE: Tam üstüne bastın, ahbap.

MARTIN: Onu kızdırmak istememiştim.

(Sessizlik.)

EDDIE: Hangi filme gidiyorsunuz, Martin?

MARTIN: Karar veremiyorum.

EDDIE: Karar veremiyorum demekle neyi kastediyorsun? Önceden karar vermiş olman gerekmez miydi?

MARTIN: Evet ama neden hoşlanacağından emin değilim.

EDDIE: Ne ilgisi var? Onu sinemaya sen götürüyorsun, değil mi?

MARTIN: Evet.

EDDIE: Öyleyse filmi de sen seçmelisin, değil mi? Film herif seçer. Film her seçen her zaman herif olmalıdır.

MARTIN: Evet ama onu görmek istemediği bir filme götürmek istemiyorum.

EDDIE: Neyi görmek istediğini nereden biliyorsun?

MARTIN: Bilmiyorum. Karar veremememin nedeni bu. Ya onu daha önce gördüğü bir filme götürürsem, demek istiyorum.

EDDIE: Esas noktayı kaçıyorsun, Martin. Senin onu sinemaya götürme sebebini, onu daha önce görmediği bir filme götürmek değil.

MARTIN: Anlamadım.

EDDIE: Onu sinemaya götürmenin nedeni onunla birlikte olmak istemen. Değil mi? Sadece onunla yakınlaşmak istiyorsun. Herhangi bir yere götürebilirsin demek istiyorum!

MARTIN: Sanırım.

EDDIE: Bir süre sonra onu bir yere götürmen bile gerekmez. Burada takılabilirsiniz.

MARTIN: Burada ne yapacağız?

EDDIE: Hum, şey ih—birbirinize öyküler anlatırsınız.

MARTIN: Öyküler mi?

EDDIE: Evet.

MARTIN: Ben hiç öykü bilmem.

EDDIE: Uydurursun.

MARTIN: Yalan söylemek olmaz mı bu?

EDDIE: Hayır, hayır. Doğru olduğuna inanırsan, yalan olur. Yalan olduğunu bilersen, bu yalan değildir.

MARTIN: (Sessizlikten sonra) Yerden kalkmak için yardım ister misin?

EDDIE: Burası hoşuma gitti. Daha az gerginlik var. Ayakta olduğunda daha çok gerildiğini fark ettin mi?

MARTIN: Evet, bunu fark ettim. Çalışırken çoğu zaman, ellerimin ve dizlerimin üstünde oluyorum, bilirsin.

EDDIE: Ne biçim bir işin var Martin?

MARTIN: Çoğunlukla, bahçe işi. Bahçe bakımı.

EDDIE: Çim falan mı?

MARTIN: Bahçe düzenlemesi. Bilirsin, kenarları budamak filan.

EDDIE: Ya.

MARTIN: Otları yolmak. Bunun gibi şeyler.

EDDIE: Anladım.

MARTIN: Ne zaman toprağa böyle daha yakın olsam, rahatladığımı fark ettim.

EDDIE: Evet. İstiyorsan, şimdi dört ayak üstüfde durabilirsin. Ben aldırmam.

MARTIN: (Gülümser, mahcup olur, banyo kapısına bakar) Şimdi ayakta durayım, daha iyi. Teşekkürler.

EDDIE: Kendini alıştır. Daha da gerginleşeceksin.

(Sessizlik.)

MARTIN: May'ın kuzenisin, ha?

EDDIE: Orada dur bakalım. Bana bunu sorman. Orada dur. Bu gerginliğin sonucu. Ne demek istediğimi anladın mı?

MARTIN Ne?

EDDIE: Kuzeni olduğumu sorman. Gergin olduğun için bunu soruyorsun. Kuzeni olmadığımı zaten biliyorsun.

MARTIN: Bunu nasıl bilebilirim?

EDDIE: Ben onun kuzenine benziyor muyum?

MARTIN: Ama o öyle olduğunu söyledi.

EDDIE: (Sırıtır) Yalan söylüyor.

(Sessizlik.)

MARTIN: Öyleyse—neyisin?

EDDIE: (Güler) Şimdi iyice gerildin, değil mi?

MARTIN: Bak, belki de hemen gitmeliyim ya da—

(MARTIN soldaki sahne kapısından çıkmak üzere bir adım atar. EDDIE kapıya doğru koşar ve MARTIN'i engeller. MARTIN donar, sonra sahne gerisindeki pencereye koşar, pencereyi açar ve kaçmaya çalışır. EDDIE ona doğru koşar, onu pantolonunun arkasından yakalar, pencereden çeker, sağ sahne duvarına fırlatır, sonra konuşurken onu yavaş yavaş duvardan çeker. Birlikte sahne önünde sağ köşeye gelirler.)

EDDIE: Hayır, hayır. Gitme, Martin. Gitme. Karanlık gecenin içinde daha da hüznü ve yalnız hissedeceksin kendini. Biliyorum. Ben kendim de böyle yalnız dolanıp durdum. Feci bir şey. Seni yiyip bitirir. (Kolunu MARTIN'in omzuna koyar ve onu masaya doğru götürür.) Şimdi buraya gel, otur ve seninle biraz kafayı çekelim. Tamam mı?

MARTIN: (EDDIE'yle giderken) Onun içerde iyi olduğundan emin misin?

EDDIE: Tabii ki, iyi. O her zaman iyidir. Sadece oyalanmayı seviyor. Sana işkence etmek için.

MARTIN: Ama—sinemaya gidecektik.

EDDIE: Şimdi çıkar. Merak etme. Sinemayı sever.

(Sol önde, masaya otururlar. EDDIE sağ öndeki iskemleyi çeker ve MARTIN'i ona oturtur, sonra gerideki iskemleye gider ve ona oturur, öyle ki YAŞLI ADAM'la kısmen yüz yüzedir şimdi. Spot yavaşça YAŞLI ADAM'ı aydınlatır ama MARTIN onun varlığını hissetmez. Sahne ışıkları aynı kalır. MARTIN bardağını masaya koyar. EDDIE onu doldurur. YAŞLI ADAM'ın sol kolu yavaşça masaya uzanır ve boş olan kâğıt bardağına içki konması için bekler. EDDIE, bir saniye YAŞLI ADAM'ın gözünün içine bakar, sonra ona da içki koyar. Üçü de içerler. EDDIE şişeden içer.)

MARTIN: Onun tam olarak nesi var?

EDDIE: Şok durumunda.

(YAŞLI ADAM kendi kendine güler. İçer.)

MARTIN: Şok mu? Nasıl oldu?

EDDIE: Uzun süredir birbirimizi görmüyorduk. Ben ve o—demek istiyorum, bu iş çok gerilere gidiyor, anlarsın. Lisedeyken.

MARTIN: Oh, bilmiyordum.

EDDIE: Evet, yıllardır.

MARTIN: Ve gerçek kuzen değilsiniz?

EDDIE: Hayır. Değiliz. Hayır.

MARTIN: Onun—kocasını mısın?

EDDIE: Hayır. O benim kız kardeşim. (O ve YAŞLI ADAM bakışır, sonra MARTIN'e döner.) Üvey kardeşim.

(Sessizlik. EDDIE ve YAŞLI ADAM içerler.)

MARTIN: Kardeşin mi?

EDDIE: Evet.

MARTIN: Oh. Öyleyse—siz birbirinizi liseden önce de tanıyor olmalısınız, değil mi?

EDDIE: Hayır, bak, bir kız kardeşim olduğunu öğrendiğimde artık çok geçti.

MARTIN: Ne demek istiyorsun?

EDDIE: Öğrendiğimde, zaten uzun zamandır—kırıştırıyorduk.

(YAŞLI ADAM başını sallar, içer. Uzun sessizlik. MARTIN sadece EDDIE'nin yüzüne bakar.)

EDDIE: (Sıtır) Ne oldu, Martin?

MARTIN: Kırıştırdınız mı?

EDDIE: Evet.

MARTIN: Şey, bu yasalara aykırı, değil mi?

EDDIE: Öyle sanıyorum.

YAŞLI ADAM: (EDDIE'ye) Kim bu herif?

MARTIN: Yani, şey—bu doğru mu? Gerçekten kardeşin mi?

EDDIE: Yarı yarıya. Sadece yarı.

MARTIN: Hangi yarı?

EDDIE: Üstteki yarı. Atlarda biz buna “üst taraf” deriz.

YAŞLI ADAM: Heh heh. Kısraclarda ne denir? Kısrağın ‘dişisi’, değil mi? Bu alt yarı, değil midir? Komik. Bunu hatırlamam gerekirdi.

MARTIN: Yani siz lisedeyken birlikte kısıttırdınız?

EDDIE: Evet, tabii. Lisede herkes kısıttırır. Sen yapmadın mı?

MARTIN: Hayır, ben hiç yapmadım.

EDDIE: Belki de yapmalıydın, Martin.

MARTIN: Ama kız kardeşimle değil.

EDDIE: Hayır, bunu tavsiye etmem.

MARTIN: Bu nasıl oldu? Demek istiyorum ki—

EDDIE: Şey, bak—(Sessizlik, YAŞLI ADAM'a diler bakışlarını)—bizim babamız iki kez aşık olmuş. Kısacası böyle olmuş. Bir kez benim anneme ve bir kez de onun annesine.

YAŞLI ADAM: İkisi de aynı aşktı. Sadece ikiye bölünmüştü, hepsi bu.

MARTIN: O zaman nasıl oldu da liseye kadar birbirinizden haberiniz olmadı?

EDDIE: İki ayrı hayatı vardı. Nasılı bu. İki tamamıyla apayrı hayat. Benimle ve annemle bir müddet yaşıyor, sonra ortadan kayboluyor ve onunla, May'in annesiyle bir süre birlikte oluyordu.

YAŞLI ADAM: Dur, bana karşı bu kadar acımasız olma, evlat. Herkesin başına gelebilir.

MARTIN: Ve senin hiçbir şeyden haberin yok.

EDDIE: Hayır. Annemin de.

YAŞLI ADAM: O biliyordu.

EDDIE: (MARTIN'e) O hiçbir zaman öğrenmedi.

MARTIN: Bir şeyler olduğundan kuşkulandıydı.

EDDIE: Şey, kuşkulandıysa bile bana hiç belli etmedi. Belki de gerçeği öğrenmekten korkuyordu. Belki de ona aşıkta. Bilmiyorum. Bazen aylarca kaybolurdu ve annem bir kez bile nereye gittiğini sormazdı. Geri döndüğünde onu gördüğüne sevinirdi. Studebaker'ın tarlanın içinden geldiğini görünce hemen onu karşılamaya çıkardık.

YAŞLI ADAM: (EDDIE'ye) Studebaker değildi, Plymouth'tu. Benim hiç lanet olası bir Studebaker'ım olmadı.

EDDIE: Bu yıllarca sürdü. Yıllarca bir kaybolup bir görünmeyi sürdürdü. Sonra bir gün aniden durdu. Bir süre evde kaldı. Bütün

gün evde oturuyordu. Hiç dışarı çıkmadı. Koltukta oturup bakıyordu. Sonra evden çıkıp uzun yürüyüşler yapmaya başladı. Bütün gün, bütün gece yürürdü. Tarlalarda bir gidip bir gelirdi. Karanlıkta. Onu yatak odamın penceresinden izlerdim. Üstünde paltosuyla karanlıkta gözden kaybolurdu.

MARTIN: Nereye gidiyordu?

EDDIE: Öylesine yürüyordu.

YAŞLI ADAM: Karar vermeye çalışıyordum.

(EDDIE, MARTIN'i kaldırır ve hikayesini anlatırken onu sahne boyunca bir yürüyüşe çıkarır. MARTIN isteksizdir ama EDDIE onu çekmeye devam eder.)

EDDIE: Bir gece birlikte gitmek için izin istedim. O da beni yanına aldı. Tarlalardan birlikte geçtik. Karanlıkta. Yeni sürülmüş olduğunu hatırlıyorum. Ayaklarımız toprağın içine gömülüyor ve ayaklarımızı bulaşan çamur beni toprağın içine çekiyordu. Durup ayaklarımızdaki tozu boşaltmak istiyordum ama o durmuyordu. Hiç durmadan önden önden gidiyordu. Karanlıkta onu kaybetmekten korktuğum için ben de elimden geldiğince ona yetişmeye çalışıyordum. Bu süre zarfında tam anlamıyla sessizdik. Ağzımızdan tek bir söz bile çıkmadı. Öyle karanlıktı ki, kendi ayaklarımızı bile göremiyorduk. Ve o beyaz baykuşlar hiçbir yerin ortasında tavşanların üstüne çullanıp duruyorlardı. Yanımızdan kurbanlarının üstüne dalarak geçiyor, gözden kayboluyorlardı. Ve biz kilometrelerce böyle hiç ses çıkarmadan yürüdük, ta ki bir şehre gelinceye kadar. Epey uzakta arabalı sinema yerini görebiliyordum. Gördüğüm ilk şey bu oldu. Sadece değişen renkleriyle film kareleri. Sonra belirsiz yüzler görünmeye başladı. Yaklaştıkça yüzlerden birini tanıyabildim. Spencer Tracy'ydı. Spencer Tracy dudaklarını oynatıyordu. Kelimeler olmadan konuşuyordu. Kırmızı elbise-li bir kadınla konuşuyordu. Sonra içki satan bir dükkanın önünde durduk, o bir şişe alırken ben dışarıdaki park yerinde bekledim. Ve orada bütün bu Meksikalı göçmen işçiler lastiklerine kırmızı çamur bulaşmış bir pikap arabanın yanında

duruyorlardı. Bira içiyor ve gülüyorlardı ve neden bilmem onları kıskanmıştım. Yaşlı adamı, içkinin parasını öderken cam kapıdan gördüğümü hatırlıyorum. Onun için üzüldüğümü de, ama nedenini bilmiyorum. Sonra içkisini kahverengi bir kese kâğıdına sardırarak geldi ve o çıkarken bütün Meksikalılar gülmeyi kestiler.

(Hikayenin anlatılma sürecinde ışıklar çok yavaş olarak maviye ve yeşile döner—ayışığı.)

EDDIE: Ve biz kasabanın içine doğru yürüdük. Pastaneyi, minyatür golf sahasını, Chevron istasyonunu geçtik. O şişeyi açtı ve bana uzattı. Tek bir yudum bile almadan bana uzattı. Ben şişeyi aldım, içtim ve ona geri verdim. Ve aramızda böyle paslaşarak yürürken şişeyi dibine kadar bitirdik. Bu süre zarfında tek bir kelime bile etmedik. En sonunda, kasabanın bir ucundaki bu kırmızı tenteli küçük eve ulaştık. Kırmızı tenteyi hiç unutmuyacağım çünkü akşam rüzgârında dalgalanıyor ve verandanın ışığı ışıldamasına neden oluyordu. Sıcak bir çöl rüzgârıydı ve hava yeni kesilmiş yonca gibi kokuyordu. Dos-doğru ön verandaya çıktık, o zili çaldı, ben buna gerçekten sinirlendiğimi anımsıyorum çünkü kimseyi ziyaret etmeyi beklemiyordum. Sadece yürüyüşe çıktığımızı sanıyordum. Sonra bu kadın kapıya geldi. Bu kızıl saçlı gerçekten güzel kadın. Kendini onun kollarına attı. Ve babam ağlamaya başladı. Benim önümde kendini koyuverdi. Kadın onun yüzünü öpücüklerle boğuyor ve onu sıkı sıkıya kucaklıyordu. Babam bebek gibi ağlıyordu. Sonra kapının ardında, ikisinin arkasında o kızı gördüm.

(Banyo kapısı çok yavaşça ve sessizce açılırken MAY, kapı çerçevesinin içinde kırmızı elbisesine arkadan yansıyan sarı ışıktaki görünür. Hikayesini anlatmaya devam eden EDDIE'yi izler sadece. EDDIE ve MARTIN onun varlığından habersizdir.)

EDDIE: Sadece göründü. Orada öylece duruyor, bana bakıyor, ben de ona bakıyordum. Gözlerimizi birbirimizden alamıyorduk. Birbirimizi bir yerlerden tanıyor ama nereden olduğunu çıkar-

ramıyor gibiydik. Ama birbirimizi gördüğümüz o an, bu aşkın hiç bitmeyeceğini biliyorduk.

(MAY arkasındaki banyo kapısını çarpar. Kapı gümler. Işıklar önceki dekorun üstüne geri gelir.)

MAY: (EDDIE'ye) Gerçekten inanılmazsın, ahbap! Bu kadar fazla! Martin buraya geliyor. Seni hiç tanımıyor ve sen ona böyle bir hikaye anlatıyorsun. Sen deli misin? Hiçbiri doğru değil, Martin. Yillardır bu tuhaf, hastalıklı düşünceye takıldın, tümüyle kendi uydurması. Delirmiş. Nerden uydurduğunu bilmiyorum. Tümünden kafayı yemiş.

EDDIE: (MARTIN'e) Bütün bunlar onu biraz utandırıyor, görüyorsun. Haksız da sayılmaz, gerçekten.

MARTIN: Bizi oradan duyabileceğini bilmiyordum, May. Ben—

MAY: Her kelimesini duydum. Dikkatle takip ettim. Bana bu hikayeyi bin kere anlattı ve her seferinde değişiyor.

EDDIE: Ben asla kendimi tekrar etmem.

MAY: Sen kendini tekrar etmekten başka bir şey yapmıyorsun. Bütün yaptığın bu. Büyük bir çemberin içinde döndüyorsun.

MARTIN: (Ayağa kalkarak) Belki de gitsem daha iyi olacak.

EDDIE: HAYIR! Otur.

(Sessizlik. MARTIN yavaşça oturur.)

EDDIE: (Yavaşça MARTIN'e, ona doğru eğilerek) Sen bunun hikaye olduğunu mu sandın Martin? Her şeyi uydurduğumu mu düşündün?

MARTIN: Hayır, demek istediğim sen anlatırken gerçek gibi göründü.

EDDIE: Ama o yalan olduğunu söylediği için şimdi kuşkuya düştün?

MARTIN: Yani—

EDDIE: O sana yalan olduğunu söyledi ve sen de birdenbire fikrini değiştirdin, öyle mi? Doğrudan yanlışa bir saniyede geçer misin?

MARTIN: Bilemiyorum.

MAY: Hadi sinemaya gidelim, Martin.

(MARTIN tekrar ayağa kalkar.)

EDDIE: Otur, oturduğun yerde!

(MARTIN tekrar oturur. Uzun sessizlik.)

MAY: Eddie—

(Sessizlik)

EDDIE: Ne?

MAY: Biz sinemaya gitmek istiyoruz.

(Sessizlik. EDDIE sadece ona bakar.)

MAY: Ben Martin'le sinemaya gitmek istiyorum. Hemen şimdi.

EDDIE: Hiç kimse sinemaya gitmiyor. Bu kasabada benim anlatacağım hikayeye boy ölçüşebilecek hiçbir sinema yok. Bu hikayeyi bitireceğim.

MAY: Eddie—

EDDIE: Hikayenin gerisini duymak istiyorsun, değil mi Martin?

MARTIN: (Sessizlik. Önce MAY'e sonra EDDIE'ye bakar.) Tabii.

MAY: Martin, gidelim hadi. Lütfen.

MARTIN: Ben—

(Uzun sessizlik. EDDIE ve Martin birbirlerine bakarlar.)

EDDIE: Sen ne?

MARTIN: Sen gerisini anlatmak istiyorsan ben de dinleyebilirim.

YAŞLI ADAM: (Kendi kendine) Ben de geberiyorum, duymak için.

(EDDIE sandalyesinde geriye yaslanır. Sırılır.)

MAY: (EDDIE'ye) Bununla ne elde edeceğini sanıyorsun? Bir şeyleri değiştireceğini umuyor musun?

EDDIE: Hayır.

MAY: Öyleyse, ne anlamı var?

EDDIE: Tümüyle anlamsız.

MAY: Öyleyse neden herkesi bunun içine sokuyorsun? Martin bu pisliği duymak istemiyor. Ben de istemiyorum.

EDDIE: Senin istemediğini biliyorum.

MAY: Bunu bana yüklemeye çalışma. Her şeyi tersine çevirdin, Eddie. Kendine uydurdun. Artık hangi sonun geleceğini bile bilmiyorsun. Tamam. Pekâlâ. Benim ikinize de ihtiyacım yok. Hikayenin geri kalanını bildiğime göre bir cümlesine bile ihtiyacım yok. Hikayenin gerisini biliyorum, görüyorsun. (Otur-

maya devam eden EDDIE'ye hitap eder.) Hepsini gerçekte olduğu gibi biliyorum. Üstüne küçük oyunlar eklenmeden önceki haliyle.

(YAŞLI ADAM, EDDIE'ye doğru eğilir, sır söyler gibi.)

YAŞLI ADAM: Ne biliyor?

EDDIE: (YAŞLI ADAM'a) Atıyor!

(Işıklar, MAY'ın hikaye anlatma sürecinde tekrar sönmeye başlar. O hikayesini anlatırken çok yavaşça önce sahne önüne, sonra YAŞLI ADAM'ın yanına gelir.)

MAY: Senin için hikayenin sonunu getirmemi ister misin, Eddie? Ha? Bu hikayenin sonunu getirmemi ister misin?

(Martin tekrar otururken sessizlik.)

MAY: Gördüğünüz gibi, annem—kırmızı tenteli küçük beyaz evdeki kızıl saçlı güzel kadın—yaşlı adama umutsuzca aşıkta. Değil mi, Eddie? Bunu hemen anlayabilirdiniz. Bunu gözlerinin içinde görebilirdiniz. Bir saniye bile onsuz kalmaya dayanamayacak kadar onunla doluydu. Ardında bıraktığı bir kartpostal gibi, kibrit kutusunun üstündeki motel adı gibi küçük ipuçlarını takip ederek kasabadan kasabaya onun izini sürüyordu. (MARTIN'e) O hiçbir zaman bir telefon numarası ya da adres gibi bir şey bırakmıyordu çünkü annem onun sırrıydı, anlarsın ya. Yaşlı adam onu uzak tutmaya çalışırken, annem yıllarca onun peşinden koştu. Bu iki ayrı hayat, iki ayrı kadın ve iki ayrı çocuk birbirine yaklaştıkça adam daha da sinir oluyordu. Bu iki hayat birbirini öğrenecek ve onu bir nefeste yutacak diye dehşet içinde kalıyor ve sırtının onu boğazlayacağından korkuyordu. Ama sonunda annem ona yetişti. Sadece bir sonuç çıkarma yöntemiyle onun izini buldu. Kasabayı keşfettiğimiz günü anımsıyorum. Çok heyecanlanmıştı. "İşte bu kadar!" diyordu: "İşte burası!" Onun evini arayarak sokaklarda yürürken bütün vücudu tir tir titriyordu. Elimini öylesine sıkıyordu ki, kemiklerim kırılacak sandım. Yolda onunla karşılaşacak diye dehşete düşmüştü çünkü sınırı aştığını biliyordu. Yasak alana girmişti ama kendine engel olamıyordu. O aptal taşra kasabasında

bütün gün dolaştık. Bütün gün. Sonunda onu buluncaya kadar her mahalleye gittik, her açık pencereden içerisini gözledik, her aptal aileye baktık.

(*Dinlenir.*)

Tam akşam yemeği vaktiydi. Sofrada oturmuş, kızarmış tavuk yiyorlardı. Pencereye o kadar yakındık. Yemek yediklerini görebiliyorduk. Seslerini duyabiliyorduk ama ne dediklerini anlamıyorduk. Eddie ve annesi konuşuyorlardı ama yaşlı adamın ağzından tek kelime çıkmadı. Çıktı mı, Eddie? Orada oturmuş sadece tavuğunu yiyordu sessizce.

YAŞLI ADAM: (EDDIE'ye) Oğul, bu artık haddini aştı, bir şeyler yapman gerekir.

MAY: Komik olan, biz onu bulur bulmaz—o ortadan kayboldu. O kaybolmadan önce sadece iki hafta onunla birlikte olabildi. Bundan sonra onu hiç kimse görmedi. Hiçbir zaman. Ve benim annem—kendi içine kapandı. Bunu hiç anlayamadım. Biri ölmüş gibi yas tutmasını izledim. Bir yumak gibi derttop oluyor ve sadece yere bakıyordu. Onu anlayamıyordum çünkü ben tam tersi duygular içindeydim. Aşıktım, anlarsın ya. Okuldan çıkınca, Eddie ile birlikte olduktan sonra gelirdim eve. Ve ben o sevinçle dolarken, o orada, mutfağın ortasında lava-boya gözlerini dikmiş dururdu. Gözleri cenazeye benzerdi. Ne söyleyeceğimi bilemezdim. Onun için üzölmek bile gelmezdi elimden. Tek düşündüğüm Eddie'ydı.

YAŞLI ADAM: (EDDIE'ye) Burada çizgiyi aşıyor.

MAY: Onun da tek düşüncesi bendim. Bu doğru, değil mi, Eddie? Birbirimizi düşünmeden tek bir nefes bile alamazdık. Birlikte değilsek, ağzımıza lokma koyamazdık. Gözümüzü uyku tutmazdı. Aynı kaldığımızda geceleri hasta olurduk. Delice hastalanırdık. Ve annem beni doktora götürürdü. Eddie'nin annesi de onu aynı doktora götürürdü ama doktor bize ne olduğunu anlayamazdı. Grip filan olduğumuzu sanırdı. Eddie'nin annesi de Eddie'ye ne olduğunu anlamazdı. Ama benim annem—annem bilirdi ne olduğunu. Etine kemiğine ka-

dar bilirdi. Her belirtiyi tanırdı. Ve bana yalvarırdı onu görmem için ama ben dinlemezdim. Sonra Eddie'ye yalvardı, beni görmemesi için ama o da dinlemedi. Sonra Eddie'nin annesine gitti ve ona yalvardı. Ve Eddie'nin annesi—(Sessizlik. *Dosdoğru EDDIE'ye bakar*)—Eddie'nin annesi onun beynini havaya uçurdu. Öyle, değil mi Eddie? Beynini havaya uçurdu.

YAŞLI ADAM: (Ayağa kalkar. Platformdan sahneye geçer, EDDIE ile MAY'ın arasında) Şimdi, bir saniye bekle. Sadece lanet olası bir saniye! Bu hikaye geçerli değil. (Oturmaya devam eden EDDIE'ye) Onun böyle kendini rahatlatmasına izin vermeyeceksin, değil mi? Bütün hayatım boyunca işittiğim en aptalca yorum buydu. O hiçbir zaman onun beynini havaya uçurmadı. Bana kimse bunu anlatmadı. Hangi cehennemden çıktı bu? (Oturmaya devam eden EDDIE'ye) Ayağa kalk! Kalk ayağa kahrolasica! Bu hikayenin erkek tarafını duymak istiyorum. Şimdi beni sen temsil edeceksin. Benim lehime konuş. Benim için konuşacak başka kimse yok! Ayağa kalk! (EDDIE yavaşça kalkar. YAŞLI ADAM'a bakar.)

YAŞLI ADAM: Şimdi ona anlat. Nasıl olduğunu anlat ona. Bir anlaşmamız var. Bunu unutma.

EDDIE: (Sükunetle YAŞLI ADAM'a) Senin tüfeğindi. Ördek avına gittiğimiz tüfek: Browning. Daha önce hayatında hiç ateş etmemişti. Bu ilk atışıydı.

YAŞLI ADAM: Kimse bana bunu anlatmadı. Tamamıyla karanlıkta bırakılmışım.

EDDIE: Sen gitmiştin.

YAŞLI ADAM: Biri beni bulabilirdi! Biri peşimden gelebilirdi. Beni bulmaları o kadar imkansız değildi.

EDDIE: Sen gitmiştin.

YAŞLI ADAM: Bu doğru, gitmiştim! Gitmiştim. Haklısın. Ama benimle bağlantı kurulabilirdi. Benim içimde hiçbir şey kopmamıştı. Hiç bırakıp gitmemişim gibi her şey aynıydı. (MAY'e) Ama senin annen—senin annen vazgeçmeyecekti, değil mi?

(YAŞLI ADAM, MAY'e doğru ilerler ve ona doğru konuşur. MAY bakışlarını YAŞLI ADAM'ın konuşması boyunca çok yavaş bir biçimde ona doğru yönelen EDDIE'nin üstünde tutar. Bir kez bakışları buluştu mu, gözleri birbirinden ayrılmaz.)

YAŞLI ADAM: (MAY'e) O beni kendine çekti. Beni kendine bağlamak için yolundan saptı. Onda bir çekim gücü vardı. Ona söylemiştim, ona dönmeyeceğimi. En başından anlatmıştım ona. Ama ona söz geçiremedim. Dinlemedi. Bana kalbini açmaya devam etti. O beni böyle severken onu nasıl geri çevirebilirdim? Ondan nasıl uzaklaşabilirdim? Bir bütün olmuştuk. (EDDIE ve MAY sadece durup birbirlerine bakarlar. YAŞLI ADAM, EDDIE'ye döner. Ona doğru konuşur.)

YAŞLI ADAM: (EDDIE'ye) Ne yapıyorsun? Konuş onunla. Onu bizim tarafımıza kazan. Bu şeyi daha iyi bir ışıktaki görmesini sağla. (Çok yavaşça EDDIE ve MAY birbirlerine yaklaşırlar.)

YAŞLI ADAM: (EDDIE'ye) Ondan uzak dur! Ne yapmaya çalışıyorsun sersem? Ondan uzak dur! Siz ikiniz bir araya gelemezsiniz! Benim bu işten paçamı kurtarmama yardım etmelisin. Artık hiç kimsem yok! Hiç kimsem! Bana ihanet edemezsin! Beni temsil etmelisin şimdi! Sen benim oğlumsun!

(EDDIE ve MAY sahnenin ortasında buluşur. Birbirlerine sarılırlar. Birbirlerini şefkatle öperler. Farlar aniden sağ geriden gelerek sahnenin üstünde bir yay çizer ve pencerenin içinden geçerek sol tarafta gözden kaybolur. Yüksek bir çarpma, kırılan cam ve patlama sesi. Bir benzin alevlenmesinin parlak turuncu ve mavi ışığı aniden pencereyi aydınlatır. Sonra vahşice kışkırtan atların sesi, verandayı döven çifteler giderek azalır, sonra tümüyle sessizlik. Benzin alevleri oyunun sonuna kadar devam eder. EDDIE ve MAY bütün bunlar olurken birbirlerine sarılmaya devam ederler. Uzun sessizlik. Hiç kimse kırıdamaz. Sonra MARTIN ayağa kalkar ve sahne gerisindeki pencereye gider, panjurun arasından dışarıya bakar. Sessizlik.)

MARTIN: (Pencerede, alevlere bakarak) Oradaki at römorku olan kamyon senin mi?

EDDIE: (MAY'den ayrılmadan) Evet.

MARTIN: Yanıyor.

EDDIE: Evet.

MARTIN: Atların hepsi ipini koparmış.

EDDIE: (MAY'den bir adım geri çekilerek) Evet, farkındayım.

MAY: Eddie—

EDDIE: (MAY'e) Sadece çıkıp bir bakacağım. En azından bir bakmam gerekiyor, değil mi?

MAY: Ne fark edecek?

EDDIE: Bunu onun yanına bırakamam, değil mi? Ne yapmam gerekiyor? (Sol-sahne kapısına doğru ilerler) Bir saniyede döne-
rim.

MAY: Eddie—

EDDIE: Bir saniyeliğine gidiyorum. Sadece bir bakıp döneceğim, tamam mı?

(EDDIE sol sahne kapısından çıkar. MAY kapıya bakar, yerinde kalır. MARTIN sahne gerisinde kalır. MARTIN pencereden yavaşça MAY'e doğru döner. Sessizlik. MAY yatağa doğru gider, altından valizi çeker, yatağın üstüne fırlatır ve kapığını açar. Banyoya gider ve kucagında giysilerle döner. Giysileri valizin içine koyar. MARTIN bir süre onu izler, sonra o yerleştirmeye devam ederken, ona doğru yavaşça yaklaşır.)

MARTIN: May—

(MAY banyoya gider ve daha çok giysiyle geri döner. Onları valize yerleştirir.)

MARTIN: Yardıma ihtiyacım var mı? Arabam burada. Seni istediğin yere bırakırım. (Sessizlik. MAY giysilerini katlayıp yerleştirmeye devam eder.) Onunla birlikte mi gideceksin?

(MAY durur. Kalkar. MARTIN'e bakar. Sessizlik.)

MAY: O gitti.

MARTIN: Bir saniye sonra döneceğini söyledi.

MAY: (Sessizlik) O gitti.

(MAY elinde valizle sol sahne kapısından çıkar. Arkasında kapıyı açık bırakır. MARTIN orada bir süre sadece kapıya bakarak durur. YAŞLI ADAM, sahnenin solundaki sallanan koltuğuna bakar, sonra

biraz daha yukarıya boşluğa. Sessizlik. YAŞLI ADAM yavaşça platforma doğru yürür.)

YAŞLI ADAM: *(Sahnenin solundaki boşluğu işaret ederek) Oradaki resmi görüyor musun? Onun kim olduğunu biliyor musun? O benim rüyalarımın kadını. Ta kendisi. Ve o bana ait. Tümüyle benim. Sonsuza kadar.*

(Sallanan koltuğa ulaşır, oturur ama hayali resme bakmaya devam eder. Koltukta yavaş yavaş sallanmaya başlar. Işıklar çok yavaş solmaya başlarken, Merle Hoggard'ın "I'm the One Who Loves You" çalmaya başlar. MARTIN sahne gerisine pencereye doğru gider ve durur. Seyirciye sırtı dönük olarak dışarı bakar. Sahne ışıkları yavaş yavaş azalırken alevler pencerede parlar. YAŞLI ADAM yavaş yavaş sallanmaya devam eder. Sahne ışıkları yavaş yavaş kararır. Alevler bir süre karanlıkta kızarır ve sonra tümüyle kararır. Şarkı karanlıkta devam eder ve sesi yükselir.)

Si-Bemol İntihar

İngilizceden çeviren: Şükran Yücel